

Η ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ.

ἌΡΙΘΜ. 7. — Μάρτιος 1842. — ΤΟΜ. Α΄.

ΛΕΙΨΑΝΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ.

[Συνέχεια ἀπὸ Σελ. 163 Ἀριθμ. 6]

5. Ἡ Μιλησία λεγομένη ἐπιγραφή εὑρέθη ὑπὸ τοῦ Β. Σχεράρδου, εἰς τὰ ερείπια τοῦ ναοῦ τοῦ Διδυμαίου Ἀπόλλωνος, πλησίον τῆς Μιλήτου. Εἶναι δὲ ἐπιστολή τις τοῦ Σελεύκου Καλλινίκου (βασιλέως τῆς Συρίας) καὶ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Ἀντιόχου Ἰέρακος (βασιλέως τῆς Ἀσίας) πρὸς τοὺς ἐπιστάτας τοῦ ναοῦ τούτου, ὅτε (κατὰ τὸ 243 πρ. Χρ.) ἔκαμαν εἰρήνην μετὰ τὸν Πτολεμαῖον τὸν Εὐεργέτην, βασιλέα τῆς Αἰγύπτου. Ὑπάρχει δὲ ὁμοῦ καὶ κατάλογος τῶν ὄσα ἐδωρήθησαν ἀπὸ αὐτοῦ εἰς τὸν ναόν.

6. Ἡ τοῦ Ρωσέττου ἐπιγραφή ἀνεκαλύφθη εἰς τὴν κατὰ τῆς Αἰγύπτου ἐκστρατείαν τοῦ Ναπολέοντος τὸ 1800. Γάλλοι τινὲς θύλοντες τὸ ἀνεγείρωσι φρούριόν τι εἰς τὸ Ρωσέττον, ἀνέσκαψαν τεμμάχιον μελανοῦ μαρμάρου, ἐμπεριέχον τὰ λείψανα τριῶν ἐπιγραφῶν. Τὸ μάρμαρον τοῦτο ἀκολούθως ἔπεσεν εἰς τὰς χεῖρας τῶν Ἀγγλων, καὶ ἐτέθη εἰς τὸ ἐν Λονδίῳ Βρετανικὸν Μουσεῖον. Μέγα μέρος τῆς πρώτης ἐπιγραφῆς ἔλειπεν· ἡ ἀρχὴ τῆς δευτέρας καὶ τὸ τέλος τῆς τρίτης ἦσαν διεφθαρμένα· μόνη δὲ ἡ τρίτη ἦτο γεγραμμένη Ἑλληνιστί.

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι ψήφισμά τι τῶν Αἰγυπτίων Ἱερέων εἰς τιμὴν Πτολεμαίου Ε΄. τοῦ Ἐπιφανοῦς, καὶ χρονολογεῖται εἰς τὸ πρῶτον ἔτος τῆς βασιλείας αὐτοῦ, 193 πρ. Χρ. Ἀναφέρει δὲ τὰ ἀξιωμαθημονευτότερα συμβεβηκότα τῆς μικρᾶς αὐτοῦ ἡλικίας, καὶ ἀναλαμ-

βάνει τὴν εἰς ἕκαστον ναὸν ἀνέγερσιν τοῦ ἀγάλματός του. Τὸ δ' ἄξιωμα αὐτῶν, προσδέεται, ὅτι διετάχθη τὸ ψήφισμα τοῦτο νὰ χαραχθῆ εἰς τρεῖς διαφόρους χαρακτῆρας, τὸν Ἑλληνικόν, τὸν Ἑβραϊκόν (ἦτοι τὸν κοινὸν Αἰγυπτιακόν) καὶ τὸν Ἱερογλυφικόν. Ἡ τριπλῆ λοιπὸν αὕτη ἐπιγραφή περιεχί πρωτότυπων Ἱερογλυφικῶν μετὰ ἀκριβοῦς μεταφράσεως, ἐπὶ τοῦ ὑποῦν καὶ βασιζονται αἱ περιφρημοὶ ἀνακαλύψεις του Σχαμπόλλωνος. Ἐκ τῶν ἐν τῇ ἐπιγραφῇ ταύτῃ ἀπαντωμένων κυρίων ὀνομάτων Πτολεμαῖος καὶ Κλεοπάτρα ἀνεκαλύφθησαν τὰ φωνητικὰ Ἱερογλυφικά. Διὰ τούτων δὲ καὶ ἄλλα ὀνόματα Ἑλλήνων βασιλέων ἀνεκαλύφθησαν, καὶ οὕτω τελευταῖον ἐνόησαν καὶ τῶν φωνητικῶν εἰκόνων καὶ σημείων τὴν δύναμιν.

7 Ἡ ἐπὶ τῆς βάσεως τοῦ ὀβελίσκου τῶν Φιλιππῶν (νῆσων τῆς Αἰγύπτου) ἐπιγραφή εὐρέθη ἐπὶ μαρμάρου παρὰ τοῦ Β. I. Βάνκε τὸ 1816, καὶ μετεκομίσθη μετὰ τοῦ ὀβελίσκου εἰς τὴν Ἀγγλίαν παρὰ τοῦ Βελτόνου. Ὡς δὲ καὶ ἡ τοῦ Ῥωσέττου ἐπιγραφή περιέχει καὶ αὕτη Ἱερογλυφικά, ἅτινα, μ' ὅλον ὅτι καὶ δὲν εἶναι μετεγλωττισμένα εἰς τὸ Ἑλληνικόν, συνείπειαν ὅμως τὰ μέγιστα εἰς τὸ νὰ διασαφηνισθῆ τὸ Ἱερογλυφικόν τῶν Αἰγυπτίων σύστημα. Τὸ Ἑλληνιστὶ γεγραμμένον μέρος αὐτῆς ἀνάγεται εἰς τὸν Πτολεμαῖον Ζ'. τὸν Εὐεργέτην, τὴν γυναῖκα καὶ τὴν ἀδελφὴν αὐτοῦ Κλεοπάτραν. καὶ εἶναι ὑπόμνημα τῶν ἱερῶν τῆς Ἰσιδος εἰς νῆσον τινα πλησίον τῶν Φιλῶν, οἵτινες ἐξήτουν ὑπεράσπισιν τοῦ ναοῦ καὶ τῶν ὑπηρετῶν αὐτοῦ κατὰ τῶν πολιτικῶν καὶ στρατιωτικῶν ὑπουργῶν,

8 Ἡ ἐπιγραφή τῶν μαρμάρων τῆς Κυζίκου. Ὁ Γάλλος Πρόξενος Δὲ Ρεϋσσονιὲλ κατὰ τὸ τέλος τῆς παρελθούσης ἑκατονταετηρίδος ἐπέμψε μέγαν ὀριθμὸν μαρμάρων εἰς τὴν Γαλίαν, ἀναφερομένων διὰ τοῦ ὀνόματος τούτου Ἀκριβῶς δὲν γνωρίζομεν τὴν χρονολογίαν αὐτῶν, ἀνήκουσιν ὅμως εἰς ἐποχὴν ὀλίγοντι πρὸ τῆς Μακεδονικῆς Κυριαρχίας Ἡ ἀξιολογώτερα τῶν ἐπιγραφῶν τούτων εἶναι ψήφισμα τῆς βουλῆς καὶ τοῦ δήμου τῆς Κυζίκου, γινόμενον περὶ τινῶν ἱερειῶν.

Εἰς τὰ προβλεθέντα μέροςα τῆς Κυζίκου, δυνάμεθα ν' ἀναφέρωμεν καὶ τὸ εὐρεθὲν εἰς τὴν ἀρχαίαν Κώ, πλησίον τῆς Κυζίκου, καὶ σταλεν παρὰ τοῦ Κόμητος Σχομαζήλου Γουφφίερου εἰς τὴν Γαλίαν. Συνίσταται δὲ ἡ ἐπιγραφή αὕτη ἐξ ἐννέα ἐξαμέτρων

καλῶς διεσωσμένων καὶ ἄλλων δύο σχεδὸν ἐξηλειμμένων. Ἡ χρονολογία αὐτῆς εἶναι ἀγνωστος, ἀνήκει ὅμως εἰς τοὺς χρόνους τῶν Πτολεμαίων τῆς Αἰγύπτου. Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι οὐσιώδης, ὡς παριστάουσα τὴν μεταξὺ πολλῶν Αἰγυπτίων καὶ Ἑλληνικῶν θεῶν σχέσηον.

9 Ἡ Ἀκαρνανία Ἐπιγραφή. Εἶναι δὲ αὕτη ἐπὶ τινος μαρμάρου ἀνακαλυφθέντος ὑπὸ τοῦ Πονκεβίλου, εἰς τὸ Ἄκτιον, τὸ 1813, καὶ ἀνήκει εἰς τὴν ἐποχὴν καθ' ἣν τὰ στρατεύματα τῶν Ῥωμαίων ἐφάνησαν εἰς τὴν Ἑλλάδα· εἶναι δὲ ψήφισμα τῆς Βουλῆς καὶ τοῦ δήμου τῆς Ἀκαρνανίας, δι' οὗ ἀνακηρύττουσι τοὺς ἀδελφοὺς Πούπλιον Ἀκίλιον καὶ Λούκιον Ἀκίλιον ὡς φίλους καὶ εὐεργέτας των.

10. Ἡ καλυμμένη Ψήφισμα τῆς Κύμης. Ἀνάγεται εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ Αὐγούστου, καὶ εἶναι ψήφισμα τῆς βουλῆς καὶ τοῦ δήμου, τῆς ἐν Αἰολίᾳ Κύμης εἰς τιμὴν τοῦ Ῥωμαίου Λουκίου Λοβαίου, ὅστις ἀπέβριψε τὰς δοθείσας παρ' αὐτῶν θείας τιμὰς καὶ τὸ ἔνομα κτιστής, διὰ τὸ ὅποιον καὶ διέταξαν ν' ἀνεγείρωσιν ἀγάλματα εἰς αὐτὸν καὶ νὰ τῷ προδιορίσωσι τὸν πρῶτον τόπον εἰς τὰ δημόσια θεάματα. Συνίσταται δὲ ἐξ ἐξήκοντα γραμμῶν, καὶ ἦτον ἡ μεγαλητέρα τῶν ἀνακαλυφθεισῶν ἐπιγραφῶν πρὸ τοῦ ψηφίσματος τῶν Ὀλβίων.

Ἐπεταὶ Συνέχεια.

ΦΥΣΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ. Ἄρθρ. 8.

ΟΡΑΓΓΟΥΤΑΓΓΟΣ ΚΑΙ ΠΟΓΓΟΣ. [*]

Ὁ Ὀραγγουτάγγος καὶ Πόγγος εἶναι ζῶα ἐπέχοντα τρόπον τινὰ τὸν μεταξὺ λογικῶ καὶ ἀλόγου τόπον. Κυρίως δὲ διαφέρουσι συναλλήλως κατὰ τὸ σχῆμα καὶ τὸ μέγεθος, πλὴν κατὰ τὰ ἄλλα ἔχουσιν ὁμοιότητα.

(*) Ὀραγγουτάγγος σημαίνει εἰς τὴν Μαλακκὴν γλώσσαν ἄνθρωπος τῶν δασῶν, καὶ εἶναι ὁ Σάτυρος τῶν παλαιῶν. Ὁ δὲ Πόγγος εἶναι ὁ Τρωγλοθύτης πύθηκος, καὶ πρὸς τοὺς ἄλλους καλεῖται τὰ νῦν καὶ Κεπαντζῆς.

καὶ πολλάκις ἀμφιβάλλεται περὶ τοῦ ποῖον τῶν δύο ὀφείλει νὰ προτιμᾶται, ἂν καὶ ὁ Πόγγος ἐθεωρήθη ὡς ἔχων πλειότεραν νόησιν. Ὁμοιάζουσι δὲ τὰ ζῶα ταῦτα μέγας μετὸν ἀνθρώπου, ἀλλ' εἶναι πολὺ παχύτερα ἐκείνου. Τὸ ἀνάστημα αὐτῶν εἶναι ὡς τὸ σύνηδες τῶν ἀνθρώπων· τὸ πρόσωπόν των δὲ εἶναι σχεδὸν ἀνθρωπίνον καὶ ἄνευ τριχῶν, (ἂν καὶ ὁ Πόγγος ἔχη εἰς τὰς παρειάς, ὡς καὶ ὁ ἀνθρώπος, γενειάδας) ἢ ῥίς αὐτῶν εἶναι σιμῆ, τὰ ὀμμάτιά των βαθυτάτα καὶ πλησίον τὸ ἐν τοῦ ἄλλου. Καὶ τοῦ μὲν Ὁραγγουτάγγου τὸ μέτωπον εἶναι πολλὰ κοντὸν, ὡς καὶ ἡ σιαγὼν, αἱ τρίχες τῶν ὀφρύων μακρόταται, τὸ στόμα μέγαν, ἄσχημον, καὶ μὲ κυνόδοντας μεγάλους, τὰ ὄντα μικρότατα καὶ ἀηδῆ, οἱ ὄμοι συνημμένοι, τὰ μηρία κοντὰ, καὶ αἱ χεῖρες καταβαίνουσι κάτωθεν τῶν γονάτων. Τοῦ δὲ Πόγγου τὸ σχῆμα εἶναι συμφωνότερον μὲ τὸ τοῦ ἀνθρώπου· τὰ μηρία αὐτοῦ εἶναι μακρὰ, οἱ βραχίονες οὐχὶ τοσοῦτον μεγάλοι, τὸ στόμα πλατὺ, καὶ τὰ ὄντα μέγαν. Τὸ σῶμα τῶν ζῶων τούτων εἶναι μὲν μαλλωτὸν, ἀλλ' ἐπὶ μὲν τοῦ στήθους καὶ τῆς γαστρὸς δὲν εἶναι δασύτριχα, ἐξ ἐναντίας δὲ εἰς τὴν κεφαλὴν, τοὺς ὄμους, τὴν ῥάχιν καὶ τὰ ἄκρα. Τὸ δὲ χρῶμά των εἶναι μελανοειδές. Βαδίζουσι δὲ πολλάκις, μάλιστα οἱ Πόγγοι, διποδιστὶ, μετὰ βακτηρίας ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, καὶ κρατοῦντες συχνάκις διὰ τῆς χειρὸς τὰς τρίχας τοῦ λαιμοῦ των· περιπατοῦσιν ὁμως μὲ τὰ ἐμπρόσθια ἄκρα τῶν ποδῶν καὶ οὐχὶ μὲ τὰς πτέρνας. Καταφεύγουσι δὲ εἰς τὰ δάση, κοιμῶνται ὑπὸ τὰ δένδρα, καὶ ἐπάνω εἰς αὐτὰ, προφυλαττόμενοι οὕτως ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς των (παρεκτὸς τῶν ὄφρων), καὶ κατασκευάζουσι καλύβας πλέκοντες αὐτὰς μὲ κλαδιά, διὰ νὰ ἐξασφαλίζωνται ἀπὸ τὴν βροχὴν. Τρέφονται δὲ ἀπὸ καρποῦς καὶ ἀγριοκάρφα, φυτὰ καὶ διαφόρων εἰδῶν ῥίζας. Ὄταν ὁμως δὲν εὐρίσκωσι τὴν συνήθη αὐτῶν τροφήν, ἀπερχόμενοι εἰς τὸ παραθαλάσσιον, συλλαμβάνουσι καρκίνους, ἀστακοὺς καὶ ὄστρεα. Ὁ Γεμέλης Καρρέρης ἀναφέρει ἀξιοσημειωτὸν τι περὶ αὐτῶν, τὸ ὅποιον ἂν ἀ-

ληθεύη! δεικνύει ὅτι δὲν στεροῦνται ποσῶς καὶ τοῦ λογικοῦ. Ὄταν, λέγει, θηρεύουσι τὰ ὄστρεα, φοβούμενοι νὰ βάλλωσι τοὺς δακτύλους αὐτῶν μήπως πιασθῶσι· ῥίπτουσι μικρὰν τινα πέτραν ἐν αὐτοῖς, ἥτις τὰ ἐμποδίζει νὰ κλείσωσι, καὶ οὕτω τρώγουσιν οὗτοι ἐν ἀναπαύσει τὴν λείαν των. Καθίζουσι δὲ, (κυρίως οἱ Πόγγοι) καὶ εἰς τὸ πῦρ τὸ ὅποιον εὐρίσκουσιν ἀνημμένον, πλὴν ὅταν σβύσῃ, δὲν ἔχουσι τὴν ἰκανότητα τοῦ νὰ τὸ ἀνάπτωσι. Περιπατοῦσι δὲ πολλάκις κατ' ἀγέλας, καὶ εἰς τὰ περὶ τοῦ ποταμοῦ Γαμβία δάση φαίνονται ὑπὲρ τὰς τρεῖς ἢ τέσσαρας χιλιάδας ὁμοῦ. Μάχονται δὲ μετὰ τῶν ἀνθρώπων, ὅταν μάλιστα οὗτοι τύχωσιν ὀλίγοι τὸν ἀριθμὸν καὶ ἄοπλοι, καὶ εἰς τὴν ἀγρίαν αὐτῶν κατάστασιν εἶναι τοσοῦτον σκληροὶ καὶ μανιώδεις, ὥστε ἂν Μαῦρός τις κατὰ τύχην περιπλανώμενος εἰς τὰ δάση, φραθῆ ὑπ' αὐτῶν, ἀμέσως συλλαμβάνεται καὶ θανατοῦται. Ὄντες δὲ ἀκρατεῖς ἀρπάζουσι μετὰ χαρᾶς τὰς γυναῖκας, καὶ φροντίζουσι δι' αὐτὰς πολὺ. Ἐφορμῶσι δὲ καὶ κατὰ τῶν Ἐλεφάντων, ὅταν ἐρχονται πρὸς ζήτησιν τῆς τροφῆς των, καὶ τοὺς ἐνοχλοῦσι μὲ γρόνθους ἢ ῥάβδους, ὥστε ἐκεῖνοι φεύγουσι φωνάζοντες. Ῥίπτουσι δὲ καὶ λίθους κατὰ τῶν ὄσων τοὺς πειράζουσι, καὶ δὲν συλλαμβάνονται ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, διότι εἶναι τοσοῦτον δυνατοί, ὥστε εἰς ἐξ αὐτῶν δύναται ν' ἀντισταθῆ (κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ἀνδρέου Βατέλλου Πορτογάλλου περιηγητοῦ) εἰς δέκα ἀνθρώπους. Πιάνουσι ὁμως κάποτε τοὺς ἀηλίκους, φονεύοντες τὰς μητέρας των, εἰς τῶν ὁποίων τὸ νεκρὸν σῶμα προσκολλῶνται πολὰ δυνατά. Ὄταν δὲ ἀποθάνῃ τις ἐξ αὐτῶν, οἱ λοιποὶ καλύπτουσι τὸ σῶμά του, ἐπισωρείνοντες κλάδους καὶ φύλλα. Εἶναι δὲ ἐπιδεκτικοὶ μαθήσεως ὅταν ἦναι νέοι καὶ οἰκιακοὶ, καὶ πολλάκις συνειθίζουσι νὰ φέρωνται ὡς ἀνθρώποι, εἰς ὅλα πράτοντες ἀπαραλλάκτως τῶν δούλων τὰ ἔργα, ὡς νὰ κοπανίζωσι, νὰ φέρωσιν ἕδωρ ἐπὶ κεφαλῆς, νὰ πλύνωσι ποτήρια καὶ νὰ οἰνοοῶσι. Δὲν εἶναι δὲ ζωηροὶ καὶ παιδοὶ, ἀλλὰ καὶ μελαγχολικοὶ ἐκ τοῦ ἐγκντίου καὶ σκεπτικοί. Εὐ-

ρίσκονται δὲ οἱ μὲν Ὀραγουτάγγοι εἰς τὴν Βόρν:ον νῆσον, τὴν Κίναν, τὰς Ἀνατολικὰς Ἰνδίας καὶ τὴν Ἀφρικὴν, οἱ δὲ Πόγγοι, εἰς τὴν Ἀγγολαν, τὴν Σιέρραν Λεώνην καὶ τινὰ μέρη τῆς Ἀσίας.

Καὶ οἱ Ὀραγουτάγγοι καὶ οἱ Πόγγοι σπανίως ἐφέρθησαν εἰς τὴν Εὐρώπην. Περί τινων δ' ἐκ τούτων ὑποσυνάπτομεν τὰ ἀκόλουθα πρὸς χάριν περιεργείας.

Εἰς Πόγγος ληφθεὶς εἰς τὴν Ἀγγολαν ἐφέρθη εἰς τὴν Ἀγγλίαν κατὰ τὸ 1698 Ἦτον ἀρρὴν, καὶ ὅτε ἐπίασθη, εἶχε μεθ' ἑαυτοῦ καὶ μίαν θήλειαν. Τοῦτο δὲ τὸ ζῶον ἀμέσως ἠμερώθη, καὶ ἔγινε πολλὰ εὐπροσθήγορον ἠγαλίαζε μετὰ μεγάλης τρυφερότητος τοὺς ὅσοι συνεταξίδευσαν μετ' αὐτοῦ εἰς τὸ πλοῖον διὰ τοῦ ὁποίου ἐφέρθη, καὶ μ' ὅλον ὅτι ἦσαν πολλῶν ἄλλων εἰδῶν Πιθήκοι, δὲν ἤθελε νὰ συναναστρέφεται μ' αὐτοῖς. Εἰς πολλὰς πράξεις ἐδείκνυε μεγάλην ἀγχίνοιαν. Ἐνδύετο μετὰ χαρᾶς τὰ ὁποῖα εἶχον κατασκευάσει δι' αὐτὸν φορέματα, καὶ ὅσα δὲν ἠδύνατο νὰ ἐνδυθῆ ἴσχυον ἐπαρρησίαζε τοὺς πόδας εἰς τινὰς τῶν ναυτῶν, ζητῶν τὴν βοήθειάν των. Τὴν νύκτα ἐπλαγίαζεν ἀπαρλλάκτως ὡς ὁ ἄνθρωπος, θέτων τὴν κεφαλὴν του εἰς προσκεφάλαιον, καὶ καλυπτόμενος μὲ σινδόνια καὶ ἐπαπλώματα. Ἀπέθανε δὲ τὸ ζῶον τοῦτο ὀλίγον τινὰ χρόνον μετὰ τὴν εἰς Λονδῖνον ἀφίξίν του, καὶ τὸ σῶμά του ἠγοράσθη παρὰ τοῦ Ἱατρ. Τυσῶνος διὰ ν' ἀνατμηθῆ.

Ἄλλος Πόγγος ἐφέρθη ἀπὸ τὸ χρυσοῦν ἀκρωτήριον τῆς Ἀφρικῆς, (κατὰ τὰ 1819 μην. Ἰουλ.) εἰς τὴν Ἀγγλίαν, πλὴν ἦτο μικροῦ ἀναστήματος, μέλανος χρώματος, καὶ πολλὰ ἡμερος, ἀλλ' ἐπειδὴ εἶχεν ἀποθάνειν ὀλίγον τι μετὰ τὴν εἰς τὴν Ἀγγλίαν ἀφίξίν του, ὀλίγα γνωρίζομεν περὶ τῶν ἔξεων καὶ τῶν ἰδιωμάτων αὐτοῦ.

Μία θήλεια Ὀραγουτάγγος ἐφέρθη ἐκ τῆς νήσου Βορνέου εἰς τὴν Ὀλλανδίαν, κατὰ τὰ 1776, εἰς τὸν Πρίγχιπα τῆς Ὀράγγης, Φρειδερίκον Ἐρρίκον, εἶχε μέτριον πάχος καὶ ὕψος τριετοῦς παιδός, καὶ δὲν ἐδείκνυε διόλου ἀγριότητα ἢ κακίαν. Εἶχε δὲ ἀκριβῶς καὶ τοὺς ὁποίους ἀ-

νωτέρω περιεγράψαμεν χαρακτηῖρας διὰ τὸ εἶδος τοῦτο τῶν ζῶων. Ἐφαίνετο κατὰ τι μελαγχολικὴ, πλὴν ἠγάπα καθ' ὑπερβολὴν τὴν συναναστροφήν, καὶ μάλιστα τῶν ὅσοι ἐφυλαττον αὐτὴν. Καὶ διὰ τοῦτο συχνάκις ὅτε ἐφευγον, ἐρρίπτετο ἐπὶ τῆς γῆς ὡς ἀπηλιτισμένη. κραυγάζουσα ἰσχυρῶς καὶ σγίζουσα ὅλα ὅσα εὗρισκεν ἐμπροσθέντης. Περιεπάτει συχνάκις διὰ τῶν δύο ποδῶν, ἐσήκονε βαρῆα φορτία, καὶ ἔτρωγεν ὅποιονδήποτε εἶδος τροφῆς, ἀλλὰ πρὸ πάντων ἄρτον, ρίζας καὶ καρπούς. Ἠγάπα δὲ πολὺ τὰ χαμοκέρασα, πολλὰ εἶδη ἀρωματικῶν φυτῶν, καὶ ἔτρωγε κρίας καὶ ἰχθύας· εἶχε δὲ μεγάλην κλίσιν καὶ εἰς τὰ ὕδα, ἅτινα συνέτριβε διὰ τῶν ὀδόντων της. Ὅτε ἐδίδον εἰς αὐτὴν χαμοκέρασα. τὰ ἐλάμβανεν ἀνά ἕν διὰ τοῦ περονίου, καὶ κρατοῦσα διὰ τῆς ἄλλης χειρὸς τὸ πινάκιον, ὡς ἔκαμνε καὶ διὰ τὰ ἄλλα φαγητά. Τὸ σῆνηδες αὐτῆς ποτὸν ἦτο τὸ ἕδωρ, ἔπινε δὲ ὄμως καὶ οἶνον, καὶ ἠγάπα πολὺ τὸν Μαλάγκαν οἶνον. Ὅτε ἤθελε νὰ πῆ, διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς ἐλάμβανε τὸ κάλυμμα τοῦ ἀγγείου καὶ διὰ τῆς ἐτέρας τὸ ἀγγεῖον, καὶ μετὰ ταῦτα ἐσπόγγιζε τὰ χεῖλη της μετὰ μεγάλης χάριτος καὶ κομψότητος. Ἐνῶ δὲ ἤθελε νὰ κοιμηθῆ, ἐτείναζε καλῶς τὴν κλίνην της, καὶ ἐπλαγίαζεν ἐπὶ προσκεφάλου καὶ καλυπτομένη διὰ τὸ ψύχος. Ὅτε ἦλθε κατὰ πρῶτον εἰς τὴν Ὀλλανδίαν, ἦτο πολλὰ νέα, καὶ εἶχεν ὀλίγας τρίχας εἰς τὸ σῶμα, ἐξαιρουμένων τῶν βραχιόνων καὶ τῆς βράχειος, ἀλλὰ τὸν χειμῶνα ἔγινε πολλὰ δασύτριχος, καὶ αἱ τρίχες τῆς βράχειος ἦσαν σχεδὸν ἕως ἑξ' ἑκατῶν τὸ μήκος. Ἐνῶ ἠθέλησεν ποτε νὰ λυθῆ ἀπὸ τὴν ἄλυσόν της καὶ νὰ φύγῃ, ἦτον ἀνάγκη τέσσαρες ἄνθρωποι νὰ τὴν δίσωσιν, οἱ δύο κρατοῦντες τὰ σκέλη αὐτῆς, ὁ εἰς τὴν κεφαλὴν, καὶ ὁ ἕτερος περῶν τὴν ἄλυσον εἰς τὸν τράχηλόν της. Μετὰ ἑπτὰ μῆνας ἀπὸ τὴν εἰς Ὀλλανδίαν ἀφίξίντης ἀπέθανε· τὸ δὲ δέρμα της ἐτέθη εἰς τὸ Μουσεῖον τοῦ Πρίγχιπος τῆς Ὀράγγης.

Ἀναφέρονται δὲ πολλὰ καὶ περὶ ἄλλων Ὀραγουτάγγων τοὺς ὁποίους ὄμως δὲν συγχωροῦσι τὰ δριά μας νὰ πε-

ριγράψωμεν. Θέλομεν δὲ ἀναφέρει μόνον τὸ ἀκόλουθον ἀστεῖον ἀνέκδοτον ἐνὸς ἐξ αὐτῶν.

Ὁ Ἱεροκῆρυξ Καρπασσῶν εἶχεν ἓνα Ὅραγγουτάγγον, ὅστις τοσοῦτον τὸν ἠγάπα, ὥστε δὲν τὸν ἄφινεν, ἀλλὰ ἤθελε νὰ τὸν ἀκολουθῇ πανταχόσε. Διὸ καὶ ἦτον ἠναγκασμένος ὁ Ἱεροκῆρυξ, ὅτε ἐπήγαινε εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, νὰ τὸν κλείρῃ εἰς τινὰ θάλαμον. Ὁ Ὅραγγουτάγγος ὅμως ἐκφυγὼν μίαν ἡμέραν, ἠκολούθησεν αὐτὸν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ στάς ὀπισθεν αὐτοῦ ἀνepsiσθήτως, ἔκαμνεν ὅσα σχήματα ἐβλεπεν αὐτὸν πράττοντα, ὥστε ἐκίνησεν ἅπαν τὸ ἀκροατήριον εἰς γέλωτα, διὰ τὸ ὅποιον καὶ ὁ Ἱεροκῆρυξ ἐβιάσθη νὰ τὸ ἐπιπλήξῃ. Ἐπειδὴ ὅμως ὁ Πίθηκος ἐξηκολούθει νὰ μιμῆται καὶ τὰς ἐπὶ τοῦτω γινομένας χειρονομίας, καὶ οἱ ἀκροαταὶ δὲν ἠδύναντο νὰ κρατηθῶσιν, ὁ Ἱεροκῆρυξ ἔμεινε εἰς ἀπορίαν, ἕως οὗ πληροφορηθεὶς τὴν αἰτίαν τοῦ γέλωτός των, ἐγέλασε καὶ αὐτὸς, καὶ διέταξε τοὺς ὑπηρετάς τῆς Ἐκκλησίας νὰ τὸν ἀποπέμψωσιν εἰς τὸν οἶκόν του.

Αἱ Καλαὶ Τέχναι.

Η ΑΡΧΙΤΕΤΟΝΙΚΗ. Ἄρθρ. δ.

Μ᾽ ὅλον ὅτι λεπτομερῆς ἐκθεσις τῶν Ἀρχιτεκτονικῶν τάξεων ἀνήκει μᾶλλον εἰς τὴν θεωρίαν τῆς τέχνης παρά εἰς τὴν ἀρχαιότητα αὐτῆς, χάριν ὅμως τῶν νέων φιλοκάλων ἀναγνοσῶν μας, θέλομεν ὑποσυνάψαι ὀλίγα τινὰ περὶ αὐτῶν, καθ' ὅσον συγχωροῦσι τὰ ὄριά μας.

Τὸ μέτωπον ἢ τὸ ἐμπροσθεν μέρος ὁποιοῦδήποτε κτιρίου θεωρουμένου κατὰ τὴν ἀρχιτεκτονικὴν τέχνην παριστάνει τρία μέρη καλῶς ἀπ' ἀλλήλων διακρινόμενα. Αἱ στήλαι, αἵτινες συνήθως προσβάλλουσι κατὰ πρῶτον εἰς τὸ ὄμμα, ἀποτελοῦσι τὸ μεσαῖον μέρος· αἱ βάσεις, ἐπὶ τῶν ὁποίων κεῖνται αἱ στήλαι ἀποτελοῦσι τὸ

κάτω μέρος καὶ τὸ ἐπὶ τῶν στηλῶν ἑώρακιον, enablature ἀποτελεῖ τὸ ἄνω μέρος. Ἐκαστον δὲ τῶν τριῶν τούτων μερῶν ὑποδιαιρεῖται εἰς ἕτερα τρία. Καὶ ἡ μὲν βάσις διαιρεῖται εἰς τὸ ὑποβάσιμον ἦτοι τὸ κάτωθεν μέρος εἰς τὸ μεσαῖον, τὸ κυρίως ἀποτελοῦν τὸ σῶμα τοῦ στυλοβάτου, καὶ εἰς τὴν κορωνίδα ἢ τὸ ἐπιβάσιον ἢ δὲ στήλη συνίσταται ἀπὸ τῆν βάσιν, κειμένην εἰς τὴν κορωνίδα τοῦ στυλοβάτου, τὸν κορμόν, ἦτοι τὸ μέσον καὶ μακρότερον μέρος, καὶ τὸ ἐπίκρανον ἢ τὴν κεφαλὴν, ἦτοι τὸ ἐπάνω μέρος τῆς στήλης. Τὸ δὲ θωράκιον περιλαμβάνει τὸ ἐπιστύλιον, ἦτοι τὸ χαμηλότερον μέρος, τὸν ζωφόρον ἢ ζωφορον (efrise) ἦτοι τὸ μέσον, καὶ τὴν κορωνίδα ἐπὶ κορυφῆς. Εἰς ταύτην δ' ἐπροσθέτοντο καὶ ἄλλα τινὰ ὡς κοσμήματα ἅτινα δὲν ἔχουσι χρεῖαν περιγραφῆς ἐνταῦθα. Ἄνωθεν δὲ τῆς κορωνίδος τοῦ θωρακίου ἦτο τὸ προμετωπίδιον, καὶ τὸ λεγόμενον τύμπανον, ὅπερ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἦτο κεκοσμημένον μετὰ ἀγαλμάτων καὶ ἀναγλύφων.

Αἱ ἀρχιτεκτονικαὶ τάξεις διακρίνονται ἀπ' ἀλλήλων κατὰ τρεῖς τρόπους· α'. ὡς πρὸς τὰς ἀναλογίας τῆς στήλης, β'. ὡς πρὸς τὸ σχῆμα τῆς κορωνίδος, καὶ γ'. ὡς πρὸς τοὺς καλλωπισμοὺς τοῦ θωρακίου.—Ἡ Δωρικὴ εἶναι ἡ ἀρχαιοτέρα, ἀπλουστερα καὶ ὀγκωδεστερα τῶν Ἑλληνικῶν τάξεων. Αἱ ἀναλογίαι αὐτῆς εἶναι διάφοροι κατὰ διαφόρους παλαιὰς οἰκοδομὰς. Εἰς τὰ οἰκοδομήματα τῶν Ἀθηναίων ἡ στήλη εἶχεν ὕψος ἐξάκις μεγαλήτερον παρά τὸ πλάτος τῆς βάσεως· τοῦτο δὲ καλεῖται διὰ μέτρος. Εἰς ἄλλα δὲ ἀρχαιότερα οἰκοδομήματα ἡ στήλη εἶχε τεσσάρων ἢ πέντε διαμέτρων ὕψος. Τὸ ἐπίκρανον ἢ ἡ κεφαλὴς αὐτῆς εἶχεν ὀλίγους τινὰς δακτυλίους εἰς τὰ ἄκρα τοῦ κορμοῦ, καὶ ἐγχινοειδῆς τι καλλώπισμα, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἦτο καὶ ὀμαλὸς ἄβαξ. Ἡ καθάρᾳ Δωρικὴ στήλη δὲν εἶχε βάσιν, ἀλλὰ μόνον εἴκοσι κατ' ἐπιφάνειαν αὐλάκια, ὡς φαίνεται ἀπὸ τὰς σωζομένας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Περικλέους, ὅτε νομίζεται ὅτι ἦτον εἰς τὴν μεγαλήτεραν αὐτῆς τελειότητα.

Οἱ Ῥωμαῖοι μ' ὄλον τοῦτο τὴν μετεχειρίζοντο μὲ βάσιν, καὶ ἐπηύξησαν τὸ ὕψος εἰς ὀκτώ διαμέτρους, τὸ δ' ἐπίκρανον ἔκαμνον πλέον συμπεπλεγμένον. Τὸ θωράκιον τῆς Δωρικῆς εἶχεν ἐπιστύλιον συνήθως ὅλως διόλου ἀπλοῦν, καὶ ὁ ζωφόρος αὐτοῦ ἦτο κεκοσμημένος μὲ διαφόρους παραμήκεις ἐξοχάς, καλουμένας τριγλυφαί· ἡ δὲ κορωνίς αὐτοῦ εἶχεν ὀλίγους τινὰς καλλωπισμούς. Ἐὰ μεταξὺ τῶν τριγλύφων διαστήματα τοῦ ζωφόρου ἔκαλοῦντο μετόπαι, καὶ εἶχον ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον διάφορα ἀνάγλυφα. Ἐὰ ἀγάλματα ἄτινα μετεκομίσθησαν παρὰ τοῦ Ἑλληνισμοῦ εἰς τὴν Ἀγγλίαν, παριστῶντα τοὺς Κενταύρους καὶ Λάπιδας, ἦσαν μετόπαι τοῦ ἐν Ἀθήναις Παρθενῶνος.— Ἡ Ἰωνικὴ τάξις ἦτον ἐλαφροτέρα τῆς Δωρικῆς κατὰ τὰς ἀναλογίας· ἡ στήλη ἦτο συνήθως ὀκτώ ἢ ἐννέα διαμέτρων τὸ ὕψος, ἔχουσα βάσιν συγκεκριμένην ἐκ διαφόρων καλλωπισμῶν, καὶ καλουμένην Ἀττικὴν. Τὸ ἐπίκρανον αὐτῆς εἰς τὰ ἀντίθετα μέρη εἶχε δύο στροφειδεῖς ἑλικας εἰς δὲ τὸν μεταξὺ τῶν δύο τούτων ἐλικῶν κορμὸν ὑπῆρχον κοσμήματα, ἄτινα ἠδύναντο νὰ μεταβληθῶσι κατὰ τὴν θέλησιν τοῦ τεχνίτου· ἄνωθεν δὲ τῶν ἐλικῶν ὑπῆρχε πάντοτε ἄβαξ κεκοσμημένος εἰς τὰ ἄκρα. Ἡ τακτικὴ Ἰωνικὴ κεφαλὴς εἶχε δύο σειρὰς παραλλήλων ἐλικῶν, ἀλλ' οἱ Ῥωμαῖοι ἐδίδον ἕτερον εἰς αὐτὴν σχῆμα, εἰς τὸ ὅποιον εἶχε τέσσαρας διαγωνίους ἑλικας. Τὸ Ἰωνικὸν θωράκιον εἶχεν ἐπιστύλιον ἀπλοῦν, ἢ μόνον ἦτο κεκοσμημένον δι' ὀριζοντείων γραμμῶν, ὁ ζωφόρος αὐτοῦ ἦτον ὁμαλὸς καὶ ἀπλοῦς, ἡ δὲ κορωνίς συνέκειτο ἐκ διαφόρων καλλωπισμάτων, καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἶχε σειρὰν μικρῶν τετραγωνικῶν κοσμημάτων, ἄτινα ὁμοίαζον κατὰ τι τοὺς ὀδόντας.— Ἡ Κορινθία τάξις εἶναι ἀκόμη ἐλαφροτέρα τῆς Ἰωνικῆς. Ἡ στήλη αὐτῆς ἦτο δέκα διαμέτρων τὸ ὕψος· ἡ δὲ βάσις τῆς στήλης ὡς ἡ Ἰωνικὴ μὲν, ἀλλὰ μᾶλλον συμπεπλεγμένη Ἡ κεφαλὴς αὐτῆς (*) εἶχε τὸ σχῆμα ἐστραμμέ-

[*] Ἡ κεφαλὴς αὕτη, κατὰ τὸν Βιτρούβιον, ὀφείλει τὴν ἀρχὴν τῆς εἰς τὸ ὑπερῶθεν συμβεβηχός. Εἰς τὸν τάφον Κορινθίας τινός

νοῦ κώδωνος, καὶ ἦτο λαμπρῶς κεκοσμημένη, ἔχουσα περὶ αὐτὴν δύο σειρὰς φύλλων ἀκάνθου· ὑπεράνω δὲ τούτων ἦσαν ὀκτώ μικροὶ ἑλικες, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἦτον ὁ ἄβαξ, ἔχων γωνίας καὶ κόιλας πλευράς, εἰς τὸ κέντρον τῶν ὁποίων ἦτον ἀνά ἓν ἄνωθος. Τὸ θωράκιον τῆς Κορινθιακῆς τάξεως ὁμοίαζε μεγάλως τὸ τῆς Ἰωνικῆς, διαφέρον αὐτοῦ κυρίως ὡς ἔχον μᾶλλον συμπεπλεγμένα κοσμήματα, καὶ εἰς τὴν κορωνίδα σειρὰν ἐξοχῶν, αἵτινες ἦσαν κεκοσμημέναι μ' ἑλικας ἢ φύλλα.— Ἡ Τοσκανικὴ ἢ Ἐτρούρια τάξις ὁμοίαζε σχεδὸν τὴν Δωρικὴν. Ἡ στήλη αὐτῆς ἦτον ἑπτὰ διαμέτρων τὸ ὕψος, εἶχεν ἀπλουστάτην βάσιν· καὶ ἡ κεφαλὴς αὐτῆς ἦτον ἐπίσης ἀπλουστάτη ὡς καὶ ἡ τῆς Δωρικῆς. Τὸ θωράκιον αὐτῆς ὁμοίαζε κατὰ τι τὴν Ἰωνικὴν, ἀλλ' ἦτο ἀπλοῦστερον· ἡ τάξις δ' αὕτη ἐστερεῖτο παντὸς καλλωπισμοῦ.— Ἡ Συνοειὸς εἶχε συνηνωμένην τὴν Κορινθιακὴν κορωνίδα καὶ τὴν Ῥωμαϊκὴν Ἰωνικὴν μὲ διαγωνίους ἑλικας. Ὁ ζωφόρος αὐτῆς εἶχε καμπύλην ἐπιφάνειαν ἀντιὸμαλῆς.

Σημ. Τὰ μεγαλύτερα δείγματα τῆς Δωρικῆς τάξεως εἰρῖσκονται εἰς τὸν Παρθενῶνα, τὰ Προτύλαια καὶ τὸν ναὸν τοῦ Θεσέως εἰς Ἀθήνας· τῆς Ἰωνικῆς, εἰς τὸ λεγόμενον Ἐρεχθεῖον εἰς τὰς Ἀθήνας, συνιστάμενον ἐκ δύο, καὶ κατὰ τινας ἐκ τριῶν ναῶν τῆς Κορινθιακῆς, εἰς τὸ χορηγικὸν μνημεῖον τοῦ Λυσικράτους εἰς Ἀθήνας, τὸ μικρὸν μὲν, πλην κομῶν ἔργον, ἐνίοτε ὁ λύχνος τοῦ Δημόσθενους λεγόμενον· τῆς Τοσκανικῆς, δὲν εἰσὶν οὐδεμία. Τὸ καλύτερον παράδειγμα τῆς Συνοειοῦ τοῦ παριστῶνται εἰς τὸ τοῦτον τοῦ Τίτου, καὶ οἱ Ῥωμαῖοι ἴφαινοντο ὅτι ἠγάπων πολὺ τὴν Κορινθίαν τάξιν. Αἱ ἀισθητικαὶ στήλαι τοῦ Τραϊανοῦ καὶ τοῦ Αἰτανίνου, εἶναι Δωρικαί.

παρθενῶν ἢ τροφός τῆς Ἰδέσε κοφίνου περιέχον διάφορα κοφίνια πρᾶγματα ἐκ τῶν ὅσα ἡ παρθένος ἠγάπα ὅτι ἔζη. Οποῖον δὲ τὸ κοφίνιον ἦτο κεραμῖς προφιλάττωσα τὰ ἐπιτεριζόμενα. Φιτὸν τι ἄκανθος λεγόμενον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐκτετο τὸ κοφίνιον, ἐξέτεινε χαριέντως τοὺς βλαστούς καὶ τὰ φύλλα του περὶ τοῦ κοφίνιου ἕως τὴν κεραμίδα. Τοῦτο δὲ ἰδὼν ὁ γλυφεὺς Καλλιμάχος, συνέλαβεν ἀμέσως τὴν ἰδίαν Ἀρχιτεκτονικοῦ καλλωπισματος, ἐξ οὗ μετ' ὀλίγον ἐοχηματίσθη ἡ Κορινθία κεφαλὴς. Ἀλλὰ καὶ ἀληθῆς ἂν ἦναι ἡ μικρὰ αὕτη διήγησις, φαίνεται πιθανόν ὅτι ἐξ αὐτῆς ἔγινε βελτίωσις μόνον εἰς πρᾶξι τινὲς κεφαλίδας τῆς Αἰγύπτου.

ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΔΙΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΤΗΣ Μ. ΒΡΙΤΑΝΝΙΑΣ.

[Συνεχ. σελ. 186. από 'Αριθ. 5.]

Ἄφου ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἐπαρχίας ἢ πόλεως προσδιορίσῃ τὴν ἡμέραν καθ' ἣν μέλλει νὰ γίνῃ ψηφοφορία poll' ἐπὶ τινος ἀνηγεμένου σανιδώματος hunting καλουμένου, ἀναβαίνει καθεὶς τῶν ἐκλεκτῶν δίδει τὴν ψῆφόν του μεγαλοφώνως δι' ὄντινα θέλη, καὶ ὁ ἀρχὼν καταγράφει τὸ ὄνομα αὐτοῦ. Διαμένει δὲ τὸ bill ἀνοικτὸν δύο ἡμέρας εἰς τὰς ἐπαρχίας, καὶ μίαν εἰς τὴν πόλιν. Ἐννοεῖται δὲ ὅτι ὅστις ἔχει πλειοστέρας τῶν ἄλλων ψήφους γίνεται ἀντιπρόσωπος ἐκείνης τῆς πόλεως. Διὸ καὶ ὅσοι ἐπιθυμοῦσι νὰ λάβωσι τὴν τιμὴν ταύτην, δὲν λείπουσιν ἢ προσωπικῶς ἢ διὰ τῶν φίλων αὐτῶν, πρὸ ἡμερῶν νὰ πορεύονται ἀπὸ οἴκου εἰς οἶκον, διὰ νὰ πείσωσι τοὺς πολίτας νὰ δώσωσιν ὑπὲρ αὐτῶν τὴν ψῆφόν των.

Τὰ δύο ἐπίσημα Πανεπιστήμια τῆς Ἀγγλίας, τὸ τοῦ Ὁξφόρδ καὶ τῆς Καμβρίας, ἔχουσι τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ ἐκλέγωσι δύο μέλη τῆς βουλῆς τῶν Κοινῶν.

Ὅτε μέλος τοῦ Συλλαλητηρίου ἐκλέγεται τακτικῶς δὲν δύναται νὰ χάσῃ τὴν θέσιν του πρὸ τοῦ τεταγμένου καιροῦ, ἦτοι τῶν ἐπτὰ διωρισμένων ἔτων ὑπὸ τοῦ νόμου. Ὁ βασιλεὺς ὅμως δύναται καὶ ἅπαξ καὶ δις τοῦ ἔτους ν' ἀλλάξῃ τοὺς ἀντιπροσώπους, ἂν θέλῃ, καὶ νὰ διαλύσῃ τὸ Συλλαλητήριο.

Τὸ κυριώτερον προνόμιον καὶ ἀποκλειστικὸν δικαίωμα τῆς βουλῆς τῶν Ἀντιπροσώπων εἶναι τὸ νὰ θεωρῇ τὸ χρηματικὸν τοῦ ἔθνους, ὡς νὰ διατάσῃ τὰ περὶ φόρων, νὰ πληρῶνῃ τοὺς ὑπουργοὺς, καὶ τὰ τοιαῦτα. Ἐχει δὲ ἡ βουλὴ τῶν Κοινῶν καὶ τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ ἐξετάξῃ γενικῶς τοὺς ἐνόχους ὑπουργοὺς, τοὺς προσωπολήπτους κριτὰς, καὶ ἅπαντας ἐν γένει τοὺς ἀξιοματικοὺς τοῦ στέμματος. Τὸ δ' ἀτομικὸν ἐκάστου Ἀντιπροσώπου

προνόμιον δὲν εἶναι ἄλλο, εἰμὴ τὸ νὰ μὴ φυλακόνται κατὰ τὸν χρόνον τῆς συγκαλήσεως. Πρῶτερον δὲ εἶχον καὶ ἄλλα τινὰ προνόμια, ἅτινα ὅμως ἐσχάτως κατελύθησαν.

Ὅταν μέλος τι τῆς Βουλῆς τῶν Ἀντιπροσώπων θέλῃ νὰ εἰσάξῃ νῦν τινὰ νόμον εἰς τὸ Συλλαλητήριο, ἐγείρεται καὶ ζητεῖ τὴν ἄδειαν νὰ παραστήσῃ τὴν γνώμην του ἐγγράφως ἦτοι διὰ bill. Μετὰ ταῦτα δὲ ἀναγινώσκει αὐτὸ διαλείπων χρόνον τινὰ ἐν τῷ μεταξύ. Μετὰ τὴν διπλὴν δὲ ταύτην ἀνάγνωσιν, καθυποβάλλεται τὸ bill τοῦτο εἰς τινὰ ἐπιτροπὴν ἧτις ἀναθεωροῦσα αὐτὸ τὸ βελτιώνει καὶ τὸ ἀναπληροῦ. Ὁ δὲ πρόεδρος ἀκολούθως τὸ παρῆρσιάζει εἰς τὴν Βουλὴν διὰ τύπου, ἂν ἦναι περὶ κοινοῦ τινος πράγματος, καὶ ἀφου ἀναγνωσθῇ καὶ τρίτην φοράν, ψηφοφοροῦσι τελευταῖον. Ἡ δὲ ψηφοφορία αὕτη γίνεταί διὰ τῆς διαιρέσεως τῶν μελῶν ἅτινα ἀριθμοῦνται ἀτομικῶς ὑπὸ δύο ἐπὶ τούτῳ διωρισμένων μελῶν.

Ὅταν τὸ bill περάσῃ οὕτως εἰς τὴν κάτω Βουλὴν, φέρεται καὶ εἰς τὴν ἄνω Βουλὴν, διὰ νὰ δόσῃ καὶ αὕτη τὴν γνώμην της μετὰ τοὺς αὐτοὺς τύπους. Ἄν ἡ ἄνω βουλὴ τὸ ἀπορρίψῃ, ἀνατρέπεται ὀλικῶς ἂν ὅμως γίνωσι βελτιώσεις τινές, εἶναι ἀνάγκη νὰ φερθῶσιν εἰς τὴν κάτω Βουλὴν, διὰ νὰ τὰς ἐγκρίνῃ καὶ αὕτη. Εἰς τοιαύτην δὲ περίστασιν συνειδέξῃ ἐκάστη Βουλὴ νὰ στέλλῃ τινὰ τῶν μελῶν της διὰ νὰ συμβιβασθῶσι. Μένει δὲ τελευταῖον καὶ ὁ βασιλεὺς νὰ δόσῃ τὴν γνώμην του διὰ τοῦ ὁποῖου καὶ γίνεται τὸ bill νόμος. Ἡ συγκατάθεσις δ' αὕτη δίδεται συνήθως δι' ἐπιτροπῆς· ἀλλ' ὅταν ὁ βασιλεὺς θέλῃ προσωπικῶς νὰ δόσῃ τὴν συγκατάθεσίν του, ἐνδύομενος τὸ βασιλικὸν φόρεμα καὶ τὸ διάδημα, κάθεται πρῶτον ἐπὶ τοῦ θρόνου του εἰς τὴν βουλὴν τῶν Ὁμοτίμων, καὶ μετὰ ταῦτα διατάσσει νὰ ἔλθωσι καὶ οἱ κοινοί. Τότε δὲ ὁ ῥήτωρ (speaker) ἢ ὁ πρόεδρος συνοδευόμενος ἀπὸ τὴν βουλὴν τῶν ἀντιπροσώπων φέρει τὰ χρηματικὰ bill, διότι τὰ περὶ

ἄλλων ἀντικειμένων μένουσιν εἰς τὴν βουλὴν τῶν Ὁμοτιμῶν. Ὅτε ὁ βασιλεὺς ἐπιδοκιμάζει τὸ bill, ἐξηγεῖται διὰ τοῦ ἀκολούθου τύπου εἰς τὴν Γαλλικὴν γλῶσσαν *Le roi le veut*. Ἄν ὅμως τὸ bill ἦναι περί τινος ἰδιαιτέρου συμφέροντος, ὁ τύπος εἶναι *soit fait comme il est désiré*. Ἄν δὲ ὁ βασιλεὺς δὲν θῆλῃ νὰ δόσῃ τὴν γνώμην του, ἐκφράζεται διὰ τοῦ ἀκολούθου τύπου *Le roi s'en avisera*. Ἡ συγκατάνευσις δὲ τοῦ βασιλέως διὰ χρηματικὸν τι bill παριστάνεται διὰ τοῦ ἀκολούθου τύπου. *Le roi remercie ses loyaux sujets, accepte leur benevolence, et ainsi le veut*. Ὅλοι δὲ οἱ τύποι διετηρήθησαν εἰς τὴν Γαλλικὴν γλῶσσαν, ὡς καὶ ἀνεφέρθησαν.

Συνήθως ὅσοι ἀντίστανται εἰς τι bill δὲν ζητοῦσι κυρίως τὴν ἀπόρριψιν αὐτοῦ, ἀλλὰ μόνον ν' ἀναβληθῇ ἢ ἀνάγνωσις αὐτοῦ πάλιν ἕως ἕξ μῆνας, καὶ οὕτω καθεξῆς. Τὰ μέλη τῶν βουλῶν λαλοῦσιν ἐκ τῶν θέσεών των, καὶ δὲν ἀναγινώσκουσι γεγραμμένας ὁμιλίας, διευθύνουσι δὲ τὸν λόγον οὐχὶ εἰς τὴν συνάθροισιν, ἀλλ' εἰς τὸν πρόεδρον (speaker). Ἡ βουλὴ τῶν κοινῶν ἐκλέγει τὸν πρόεδρον διὰ ἑπτὰ χρόνους, καὶ οὗτος διορίζει τὰ μέλη τῆς ἐπιτροπῆς δι' ὅποιαν δῆποτε χρεῖαν. Παρεκτός δὲ τοῦ προέδρου ὑπάρχει καὶ γραμματεὺς φυλάτων τὰ ἀρχεῖα καὶ καταγράφων τὰς προφερομένας ὁμιλίας. Εἰς τὴν βουλὴν τῶν Ὁμοτιμῶν πρόεδρος εἶναι ὁ Ἀχιλαγκελλάρτος, ὅστις κάθηται ἐπὶ σάκκου μαλλίνου, ὡς σύμβολον δηλαδὴ τοῦ ὅτι οἱ συγκροτοῦντες τὴν βουλὴν εἶναι κύριοι μεγάλων κτημάτων καὶ ποιμνίων.

Σημ. Προεῖρηται ὅτι ὅστις θέλει νὰ γίνῃ μέλος τῆς βουλῆς τῶν ἀντιπροσώπων, ὀφείλει νὰ ἔχη ὑπὲρ τὰς 250 κίρ. στέρλιν. χρονικὸν εἰσόδημα. Κυρίως δὲ, διὰ μὲν τὰς πόλεις πρέπει νὰ ἔχη 300 κίρ. στέρλ. εἰσόδημα, διὰ δὲ τὰς ἑπαρχίας 600. Εἴπομεν ὅτι ὁ βασιλεὺς δύναται νὰ μὴ δόσῃ τὴν συγκατάθεσίν του εἰς τι bill προτεινόμενον ἀπὸ τὴν βουλὴν τῶν Κοινῶν, ἀλλὰ τότε καὶ οἱ ἀντιπρόσωποι δύναται νὰ ἐμποδίσωσι τὰ εἰσοδήματα αὐτοῦ, καὶ νὰ τὸν ἀναγκάσωσιν ἢ νὰ στέρξῃ εἰς τὴν γνώμη τῶν ἑαυτοῦ νὰ διαλύσῃ τὸ Συλλ. λαλητήριον.

Ἔπεται Συνέχεια.

ΑΙ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΑΙ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ.

Αἱ δημόσιαι βιβλιοθήκαι τῶν Παρισίων εἶναι πολυλόταται. Διαπρεπέστεραι δὲ μεταξύ αὐτῶν εἶναι αἱ ἐξῆς.

Ἡ Βασιλικὴ Βιβλιοθήκη, (*) ἡ μεγαλύτερα δὼν τῶν Βιβλιοθηκῶν τῆς Οἰκουμένης. Περιέχει αὕτη ὑπὲρ τὰς 900,000 τόμ. τυπωμένους, καὶ 80,000 χειρογράφους—διαφόρων γλωσσῶν Εὐρωπαϊκῶν τε καὶ Ἀνατολικῶν. Εὐρίσκονται δὲ ἐν αὐτῇ καὶ 5,000 βιβλίων εἰκονογραφικῶν, 300,000 πίνακες καὶ σχέδια, καὶ αἱ δύο μεγαλύτεραι γεωγραφικαὶ σφαῖραι. Ὑπάρχουσι δ' εἰς αὐτὴν καὶ μέγιστα ἀποθήκαι βιβλίων διεσκορπισμένων, ἢ τακτοποιήσις τῶν ὁποίων δὲν ἔγινεν εἰσέτι. Εὐρίσκεται δ' ἀκόμη ἐν αὐτῇ καὶ μέγιστον Ἀρχαιολογικὸν Μουσεῖον, περιέχον τὰς νομισματικὰς ἀρχαιότητας τῶν Μεσαιῶν χρόνων, καθὼς πρὸς τοῖς θε καὶ τὰ διάφορα ὄπλα τῶν στρατιωτῶν τῆς ἐποχῆς τοῦ Μεσαιῶνος. Εἶναι δὲ ἀνοικτὴ καθ' ἑκάστην (πλὴν τῶν Κυριακῶν καὶ τῶν ἑορτῶν) διὰ τοὺς λογίους καὶ ξένους, καὶ διὰ τὸ κοινὸν τὴν τρίτην καὶ παρασκευὴν, ἀπὸ τὰς 10 μέχρι τῶν 3 καθὼς καὶ αἱ πλείοτεραι τῶν ἄλλων βιβλιοθηκῶν. Γίνεται δὲ διακοπὴ εἰς αὐτὴν τὴν α'. Σεπτέμβρ.—ἰε'. Ὀκτωμβρ.

Ἡ Βιβλιοθήκη τῆς Ἀγίας Γενοβίας, περιέχουσα 200,000 τόμ. καὶ 30,000 χειρογράφ. Εἶναι δὲ αὕτη ἀνοικτὴ παρεκτός τῆς συνήθους ὥρας καὶ τὸ ἑσπέρας.

Ἡ τῆς Ὀπλοθήκης, περιέχουσα 190,000 τόμ. καὶ 6,500 χειρογράφ.

Ἡ Μαζαρινὴ Βιβλιοθήκη συστηθεῖσα κατὰ τὸν 12' αἰῶνα παρὰ τοῦ Καρδινάλιου Μαζαρίνου. Περιέχει δὲ αὕτη 160,000 τόμ. τυπωμ. καὶ 4,500 χειρογράφ. μίαν σφαῖραν γεωγραφικὴν μεγαλωτάτην, καὶ εἰς γύφον ἅπαντα τὰ σωζόμενα εἰρηπια τῆς Πελασγικῆς Ἀρχιτεκτονικῆς.

[*] Διαφιλονεικῆ κατὰ τι με αὐτὴν ἢ τοῦ Μονάρχου τῆς Βαυαρίας.

Ἡ τῶν Γαλλικῶν Β'. Ἀκαδημιῶν de l'Institut περιέχουσα ἐπέκεινα τῶν 100,000. Δὲν εἶναι δὲ συγχωρημένη ἢ εἰς αὐτὴν εἴσοδος, εἰμὴ εἰς τὰ μέλη τῶν προῤῥηθεισῶν Ἀκαδημιῶν, καὶ εἰς τὸν φέροντα γραμμάτων παρὰ τινος τῶν μελῶν.

Ἡ τῆς Ἱατρικῆς Σχολῆς περιέχουσα μόνον τὰ Ἱατροχειρουργικὰ συγγράμματα τῶν πατέρων τῆς Ἱατρικῆς καὶ χειρουργίας, ἕως 30,000 τόμ. Περίφημος αὐτῆς Βιβλιοθηκῆριος εἶναι ὁ Κ. Δαξ εἰμερῆς, ὁ μεγαλύτερος τῶν Ἱστορικῶν τῆς Ἀσκληπιακῆς ἐπιστήμης.

Ἡ τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Σορβόνης περιέχουσα βιβλία μόνον τῶν Φυσικῶν καὶ μαθηματικῶν ἐπιστημῶν, ὁ ἀριθμὸς τῶν ὁποίων συμποσοῦται εἰς 30,000 τόμους.

Ἡ ἰδιαίτερα τοῦ βασιλικοῦ οἴκου τῶν Τουελλεριῶν, περιέχουσα ἐπέκεινα τῶν 100,000.

Ἡ τοῦ Β. Γυμνασίου περιέχουσα ἕως 40,000.

Ἡ τῶν Πατρικίων, ὑπερβαίνουσα τὰς 30,000.

Ἡ εἴσοδος συγχωρεῖται εἰς αὐτὴν δι' ἀδείας τινῶν τῶν μελῶν ἢ τοῦ βιβλιοθηκῆριου.

Ἡ τῶν Ἀντιπροσώπων τοῦ ἔθνους περιέχουσα ἕως 30,000 ἐπιστημονικῶν καὶ Μαθηματικῶν συγγραμμάτων.

Ἡ Ἀποθήκη τῆς Μουσικῆς, καὶ ἡ τῶν Τεχνῶν κ. τ. λ. περιέχουσαι ἀξιοσημείωτον συλλογὴν διαφόρων συγγραμμάτων, ἢ μὲν πρώτη, περὶ Μουσικῆς, ἢ δὲ ἄλλη, περὶ μηχανικῶν καὶ μαθηματικῶν ἀντικειμένων. Καὶ ἕκαστον δὲ ὑπουργεῖον ἔχει καὶ τὴν ἰδιαίτεράν του Βιβλιοθήκην ἀπὸ 15,000—30,000.

Παριχτὸς δὲ τῶν ἀνωτέρω Βιβλιοθηκῶν ὑπάρχουσι καὶ ἄλλαι δημόσιαι Βιβλιοθήκαι εἰς Παρίσιους, μᾶλλον ἢ ἥττον σημαντικαί, εἰς τὰς ὁποίας καθ' ἑκάστην σὺρρέει μέγα πλῆθος δι' ἀνάγνωσιν τῶν Κλασικῶν συγγραμμάτων. Πόσον σκιρτῶ τῶντι ἢ τοῦ φιλομούσου καρδία βλέπουσα τοὺς μὲν ὠραίους ναοὺς τούτους κεκοσμημένους μὲ τὰ κειμήλια τῆς ἀνθρωπίνης σοφίας, τὸ δὲ πλειότε-

ρον τοῦ ἔθνους καταγιόμενον νὰ συμβουλευῆται μετὰ τῶν ἀθανάτων ἐκείνων νόων, τὴν ἠθικὴν καὶ πνευματικὴν αὐτοῦ βελτίωσιν, ἥτις μόνη τὴν σήμερον κατήντησεν ὁ σκοπὸς καὶ τὸ ἐλαττήριον τῆς ἀνθρωπότητος.

Π.*

Καταχωροῦντες εὐχαρίστας τὴν ἀνωτέρω διατριβὴν τοῦ κ. Π.*, κρινομεν ὠφέλιμον εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας νὰ ἐκθέσωμεν εἰς τὸ ἀκολουθοῦν φυλλαδίον ὀλίγα τινὰ πλατύτερον, περὶ τῆς Βασιλικῆς Βιβλιοθήκης.

ΠΕΡΙ ΛΟΥΤΡΩΝ.

Εἰς πολλὰς τοῦ πολιτισμένου κόσμου χώρας ὑπάρχουν ἰδιαίτερα καταστήματα, εἰς τὰ ὁποῖα λαμβάνονται τὰ διάφορα μεταλλικὰ λουτρά καθ' ὅλα αὐτῶν τὰ σχήματα καὶ τοὺς τρόπους. Μ' ὄλον ὅτι δὲ τὰ λουτρά ταῦτα (εἴτε ἐκ φύσεως εἴτε ἐντέχνως εἶναι κατεσκευασμένα) διαφέρουν ὡς πρὸς τὴν χημικὴν των σύνθεσιν καὶ τὰς ἐξ αὐτῶν προερχομένας ὠφελείας, δὲν θέλω διαλάβειν ὅμως περὶ τούτων, διότι εἰς τὰ μέρη μας τοιαῦτα λουτρά σχεδὸν δὲν εὐρίσκονται, μ' ὄλον ὅτι ἡ γῆ αὐτῆς εὐμοιρεῖ πολλῶν τοιοῦτου εἴδους πηγῶν. Ἀμελοῦνται δὲ τόσον, ὄχι διότι δὲν εὐκολύνονται πολλοὶ νὰ γνωρίσωσι τὴν χημικὴν σύνθεσίν των, ἀλλὰ διότι πρὸ πάντων ἐλλείπει ἀπὸ αὐτὰ ἡ ἀπαιτουμένη ἀνάπαυσις καὶ ἀσφάλεια. Θέλω δὲ διαπραγματευθῆν ἤδη ὀλίγα τινὰ μόνον περὶ τῶν Ἀτμωδῶν λουτρῶν, διότι τὸ εἶδος τοῦτο μεταχειρίζονται καθ' ὅλην τὴν Ἀνατολήν, καὶ ἀκολούθως νὰ περάσω εἰς τὰ περὶ τῆς Θαλάσσης.

Καθεὶς γνωρίζει τί εἶναι τὰ ἀτμώδη λουτρά μας. Εἶναι εὐρύχωροι θάλαμοι γέμοντες ἀπὸ ὑδατῶδεις ἀτμοῦς, διὰ τῶν ὁποίων, καθὼς καὶ διὰ ὑπογειῶν ὑδραγωγῶν, θερμαίνονται εἰς διάφορον θερμοκρασίαν, καὶ συγνάκις τοσοῦτον ἰσχυρὰν, ὥστε μόλις δύναται τις ν' ἀναπνεύσῃ. Εἰς τὰ λουτρά δὲ ταῦτα οὐδεμίαν προφύλαξιν λαμβάνεται ὥστε νὰ κρατηθῇ ὁμοίᾳ ἢ θερ-

μοκρασία των, καὶ διὰ τοῦτο εὐρίσκει τις αὐτὰ νῦν μὲν θερμά, νῦν δὲ ψυχρά, νῦν δὲ πάλιν θερμότερα, καὶ ἐκ τούτου χάνεται ὅλως διόλου ἢ προσδοκωμένη ἐξ αὐτῶν ὠφέλεια.

Διὰ τὴν μὴ παραμελήσωμεν τὰς τοσοῦτον ἀναγκαίαις προφυλάξεις εἰς τῶν λουτρῶν τὴν χρῆσιν, ἀρκεῖ ν' ἀναπολώμεν τὰ ἀποτελέσματα τοῦ θερμαντικοῦ εἰς τὸ σύστημα μας. Εἰς τὰ λουτρά ταῦτα ἀναπνέομεν ἀτμώδη ὅλως διόλου ἀτμοσφαῖραν, ἐξογκωμένην καὶ ἔχουσαν μεγάλην θερμοκρασίαν, εἰς τὴν ὁποίαν καὶ εὐρίσκεται ὅλον τὸ σῶμά μας βυθισμένον. Ἡ κυκλοφορία ἐξάπτεται, τὸ δέρμα ἐκχαυνούται διὰ τῶν ἀτμῶν, τὰ ἀγγεῖά του δέχονται μεγάλην ποσότητα αἵματος, διὰ τῆς ὁποίας γίνεται ἐρυθροῦν καὶ ἐξογκοῦται, καὶ καλυπτόμεθα ἀπὸ ἀφθονοῦ ἰδρώτα. Ἄν δὲ εἰς τοιαύτην στάσιν ὁ ἀναπνεόμενος ἀἰρ μεταβληθῇ, εὐκόλως δύναται νὰ στοχασθῇ τις πόσον μεγάλην βλάβην θέλει ἐπιφέρειν ἢ αἰφνῆδιος καὶ ταχεῖα μεταβολή. Τοιαῦτα δ' ἀποτελέσματα γίνονται αἰσθαντικώτερα εἰς τοὺς ὅσοι ἔχουν τρυφερωτέρας καὶ εὐαισθητοτέρας ἑνας, εἴτε ἐκ γενετῆς, εἴτε διότι ἔπαθον θεινάς ἀσθενείας. Πρέπει λοιπὸν ν' ἀποφεύγωσι τὰ ἀτμώδη λουτρά ὅσοι ἔπαθον ἢ πάσχουν ἀκόμη ἀπὸ ἀσθενείας τοῦ πνεύμονος, ὡς καὶ ὅσοι ὑπόκεινται εἰς τοῦτο, ἢ ἐκ τῆς ἰδίας αὐτῶν κράσεως, ἢ καὶ κληρονομικῶς. Καὶ πρὸς βεβαίωσιν τούτου ἀρκεῖ μόνον ν' ἀναπολήσῃ τις κατὰ νοῦν ὅτι ἡ ἐνέργεια τῶν λουτρῶν τούτων διευθύνεται ἐπίσης εἰς τὸν πνεύμονα ὡς καὶ τὸ δέρμα, καὶ παρεκτός τοῦ ὅτι τὸ θερμαντικὸν εἶναι πλειότερον εἰς αὐτὰ παρὰ εἰς τὰ ἄλλα λουτρά, ὁ ἀτμὸς ἔχει καὶ μεγαλητέραν σχέσιν μὲ τὸν πνεύμονα, ὡς εἰσερχόμενος εἰς τὰς κοιτίδας αὐτοῦ διὰ τῆς ἀναπνοῆς, καὶ ἐπομένως ἡ κυκλοφορία καταστένεται δραστηριωτέρα, ἢ κίνησις τῆς καρδίας εἶναι εἰς μεγαλητέραν ἐνέργειαν, καὶ κατὰ συνέπειαν πολὺ πλειότερον αἷμα πρέπει νὰ διατρέξῃ εἰς τὸν πνεύμονα καὶ αἰστάσεις τοῦ αἵματος νὰ γίνωσι τοσοῦτον μᾶλλον συχνότεραι, ὅσον πλειότερον εἰμεθα δια-

τεθειμένοι εἰς τοῦτο, εἴτε ἐξ ἐποκότητος, εἴτε ἐκ φυσικῆς ἡμῶν ἰδιοσυγκρασίας.

Ὅσοι εἶναι προδιατεθειμένοι εἰς τὰς κεφαλικάς στάσεις τοῦ αἵματος, πρέπει νὰ ζητῶσιν ὥστε ἡ θερμοκρασία τοῦ λουτροῦ νὰ μὴν ἦναι πολλὰ δυνατῆ, ἢ νὰ φροντίζωσιν ὥστε νὰ καλύπτωσι τὴν κεφαλὴν διὰ διπλῶν πανίων βρεγμένων εἰς ψυχρὸν ὕδωρ. Ἐπειδὴ δὲ ἀπαντα τὰ ρηθέντα εἰς τὸν προηγούμενον ἀριθμὸν τῆς Φιλολογίας περὶ τῶν θερμῶν λουτρῶν, δύναται νὰ ἐφαρμοσθῶσι καὶ ἐνταῦθα, διὰ τὴν μὴ φανῶμεν ταυτολόγοι, παραπίμποντες ἐκεῖσε τὸν ἀνεγνωστέον, περιριζόμεθα νὰ κάμωμεν τὴν παρατήρησιν ταύτην μόνον ὅτι τὸ σῶμά μας ὑπὸ τὰς αὐτὰς περιστάσεις δύναται νὰ ὑποφέρει τὴν ὑψηλὴν θερμοκρασίαν, ἀλλ' ἂν ἡ αὐτὴ θερμοκρασία ἐφαρμοσθῇ καὶ εἰς τὸ εἰς ὑγρὴν κατάστασιν ὕδωρ, δὲν θέλομεν δυνήθην νὰ τὴν ὑποφέρωμεν ἀκινδύνως.

Ψυχρὰ Λουτρά καὶ ἰδίως τὰ μεταλλικὰ τῆς θαλάσσης. Ἐκπαλαι δὲ ἀκριβοῦς τῶν ἰατρῶν παρατηρήσεως ἀνεκαλύφθη ὅτι ἡ ἐπαφὴ ψυχροῦ ἀέρος εἰς τὸ σῶμα εἰς τινὰς ἀσθενείας τῆς δέρμης προξενεῖ μεγάλην ὠφέλειαν. Ἐκ τῆς τοιαύτης δὲ παρατηρήσεως ἐπορίσθησαν ὅτι ἐξ ἰδίας αὐτοῦ φύσεως τὸ ψυχρὸν ὕδωρ ἤθελεν ἔχει μεγίστην δύναμιν νὰ ἐξάγῃ ἀρκετὴν ποσότητα θερμαντικοῦ.

Ὅταν τὸ θερμαντικὸν ὑπερισχύῃ ἐκτὸς ἡμῶν, εἴτε διότι ἡ θερμοκρασία τῆς ἀτμοσφαίρας εἰς τὴν ὁποίαν ζῶμεν εἶναι πολλὰ δυνατῆ, εἴτε δι' ὑπερβολικὴν γύμνασιν, εἴτε διὰ τι πάθος δέρμης ἐνυπάρχον εἰς ἡμᾶς, βυθίζοντες τὸ σῶμά μας εἰς ὕδωρ μετρίως ψυχρὸν, αἰσθανόμεθα πλειοτέραν ἰσχὺν εἰς τὸν ἑαυτὸν μας. Δὲν μᾶς ταραττεῖ πλέον ἢ πειρακτικῆ θερμότης, μέτριος ἰδρῶς καλύπτει τὸ δέρμα μας, καὶ ἐσωτερικῆ εὐάρεστος αἰσθησις μᾶς προσκαλεῖ εἰς τὸ ἕπνον. — Ἄν μ' ὅλον τοῦτο ἡ θερμοκρασία τοῦ ὕδατος ἦναι πολλὰ ἀδύνατος, ἢ ἡ κυκλοφορία μας ἦναι ἀργή, τὰ ἀποτελέσματα εἰς

τοιαύτας περιστάσεις είναι βλαπτικώτατα. Δὲν θέλω δὲ νὰ περιγράψω ἐνθάδε τοιαῦτα ἀπευκταῖα εἰς τὴν ζωὴν ἀποτελέσματα, διότι ποτὲ βέβαια δὲν λαμβάνομεν τὰ λουτρά εἰς τοιαύτην ἀδύνατον θερμοκρασίαν, οὔτε εἰς τὴν ὑπερβολικὴν ἀδυναμίαν τῆς κινήσεως τῆς καρδίας. — Εἰς τὰ ψυχρὰ λουτρά τὸ νευρικὸν σύστημα αἰσθάνεται πρῶτον τὴν ἐνέργειαν αὐτῶν, καὶ ἐπομένως τὸ Ἄρτηριακόν· τὸ δὲ δέρμα ὑπομένει ἀκολούθως τὴν μηχανικὴν ἐνέργειαν τοῦ ὕδατος, ἀνθ' ἧς νὰ παρατηρήσῃ τὰς πρῶτας μόνως στιγμὰς τῆς βυθίσεως. Διὰ δὲ τὴν ἐξαγωγήν τοῦ θερματικοῦ καὶ τὴν ἐκ τοῦ ὕδατος κατάθλιψιν συστέλλεται ἔπειτα τὸ δέρμα, τὰ ἀγγεῖα αὐτοῦ συσφίγγονται, καὶ τὸ αἷμα τρέχει εἰς αὐτὸ μὲ δυσκολίαν, γίνεται ὠχρὸν καὶ προξενεῖται ὡς ἀμπωτὴς τρόπον τινὰ ὄλων τῶν ὑγρῶν ἀπὸ τὴν ἐπιφάνειαν εἰς τὰ ἐντόσθια. Αὕτη δὲ ἡ πρὸς τὸ αὐτὸ μέρος συγχέντρωσις τῶν κυριωτέρων ὑγρῶν τῆς ζωῆς καὶ ἡ συστολὴ τῶν ζωτικῶν δυνάμεων, δίδουν τοσαύτην ἰσχύν καὶ ὀρμὴν εἰς τὸν ἀρμονικὸν διοργανισμόν μας, ὥστε ἀμέσως προκύπτει ἐπαισθητὴ ἐξ αὐτοῦ ἀντενέργεια, καὶ ἐνῶ ἦσαν κακαπιεσμένοι αἱ ἀρτηριακαὶ κινήσεις, τὰς διαδέχεται ἀσυνήθιστος κίνησις καὶ διερέθισις. Τὰ δὲ μέρη ἅτινα ἦσαν συνεσταλμένα ἐκτείνονται τώρα καὶ διαδέχεται ἡ θερμότης καὶ τὸ ζωηρὸν ἐρυθρὸν χρῶμα, τὴν ψυχρότητα καὶ τὴν ὠχρότητα. Διὰ νὰ ἐπιτύχωμεν δὲ εἰς ταῦτα ἀσφαλῶς, πρέπει νὰ ἔχωμεν κατὰ νοῦν ὅτι ἡ προξενουμένη αὕτη ἀντενέργεια εἰς τὸ σύστημά μας, θέλει εἶσθαι τοσοῦτον μικροτέρα, ὅσον ἡ θερμοκρασία τοῦ ὕδατος πλησιάζει εἰς τὴν τοῦ σώματός μας, καὶ τοσοῦτον σφοδρότερα, ὅσον ἡ βύθισις εἶναι ταχύτερα καὶ αἰφνῆδιος, καὶ ὅταν πρὸ τῆς βυθίσεως ἡ κυκλοφορία ἦναι ἐπληξημένη, εἴτε διὰ μετρίως γυμνάσεως, εἴτε διὰ θερμοῦ τινος ποτοῦ, εἴτε διὰ τρίψεως, καὶ τέλος, ἀν ἐνῶ διαρκῆ ἡ βύθισις, ἐκινήθημεν πολὺ. Τὰ ἀφθόνως δὲ διαλελυμένα εἰς τὰ ὕδατα τῆς θαλάσσης διάφορα ἅλατα συντείνουσι μεγάλως ν' αὐξήσωσι τὰς κινήσεις τοῦ ἀρτηρια-

κοῦ συστήματος ὄχι μόνον διὰ τὴν θερμοκρασίαν τῶν λουτρῶν καὶ τὴν ἐλευθέρως γινομένην εἰς τὴν θαλάσσαν κίνησιν, ἀλλὰ διὰ τὴν ὅποιαν ἔχουν τὰ εἰρημένα ἅλατα ἐνέργειαν εἰς τὸ δέρμα. Κ' ἐκ τούτου ὁ ἄνθρωπος δύναται νὰ λάβῃ πλειότεραν ἰσχύν καὶ ὠφέλειαν ἀπὸ τὰ λουτρά τῆς θαλάσσης, παρὰ ἀπὸ τὰ τοῦ γλυκοῦ ὕδατος τῆς ἰδίας θερμοκρασίας.

Συνήθως προτιμῶμεν τὸν καιρὸν τοῦ θέρους διὰ νὰ λαμβάνωμεν τὰ λουτρά τῆς θαλάσσης· πρέπει ὅμως νὰ φυλάττωμεν τὰς αὐτὰς προφυλάξεις τὰς ὁποίας ἀνεφέραμεν ἄλλοτε περὶ τῶν θερμῶν λουτρῶν. Ὡς πρὸς τὸν καιρὸν δὲ τὸν ὅποιον θέλομεν διατρίψειν ἐν τῷ ὕδατι, οφείλομεν νὰ θεωρῶμεν τὴν ἰδίαν ἡμῶν ἰδιοσυγκρασίαν, μένοντες ὅσον ἡ προερχομένη ἐξ αὐτῶν αἰσθησις μᾶς εἶναι εὐάρεστος. Ποτὲ δὲ δὲν πρέπει νὰ μακρύνωμεν τὰ λουτρά διεγείροντες ἐντὸς ἡμῶν τὴν δυσάρεστον αἰσθησιν ἣτις συνοδεύει τὴν πολλὴν κατάθλιψιν τῆς κυκλοφορίας, καὶ τὴν ταπεινώσιν τῆς θερμοκρασίας μας, διότι εἶναι παρατηρημένον ἀπὸ ἐμπείρους ἰατροὺς ὅτι ἀφοῦ ἅπαξ ἡ θερμοκρασία τοῦ σώματός μας ὀλιγοστεύσῃ, δύσκολως δύναται ν' ἀναλάβῃ, καὶ καταστένεται αἰτία ὄχι μικρᾶς βλάβης εἰς τὰς τρυφεράς καὶ εὐαίσθητους κρᾶσεις.

Ἡ ταραχὴ τῆς θαλάσσης συντείνει εἰς τὴν αὐξησιν τῆς προαναφερθείσης ὑγιεινῆς ἀντενεργείας τόσον διὰ τὴν ἀδύνατον κατάστασιν τῆς θερμοκρασίας, ὅσον διὰ τὴν προξενουμένην εἰς τὸν λουόμενον κίνησιν. Ἄν δὲ ὅστις μεταχειρίζεται τὰ λουτρά δὲν ἐπιθυμῇ νὰ λάβῃ εἰμὴ μετρίαν ἀντενέργειαν, εἴτε διότι ἔχει χρονικὰς φλογώσεις εἰς τὸ ὑπογάστριον, τὰς ὁποίας εἰς τὴν ζωηρὰν ἀντενέργειαν διαδέχονται νέαι στάσεις τοῦ αἵματος, εἴτε διότι ἡ ἰδιοσυγκρασία του εἶναι τρυφερωτάτη, εἴτε διὰ τὴν πολλὰ νέαν ἡλικίαν του, εἰς ὅλας τὰς περιστάσεις ταύτας, λέγω, πρέπει νὰ προτιμῶμεν τὰς ὥρας ἐκείνας κατὰ τὰς ὁποίας ὁ ἥλιος διαχύνων τὰς ἀκτῖνας του, θερμαίνει τὴν θαλάσσης τὴν ἐπιφάνειαν, καὶ καθ' ὅσον ἀφοῦ καταπαύ-

ση ὁ ἀνεμος, τὰ ἕδατα εἶναι γαλήνια. Προσθέτω δὲ τελευταῖον ὅτι ὅσοι, εἰς τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας των ὄντες προδιατεθειμένοι εἰς τὰ φθισικὰ πάθη καὶ ἀναγκαζόμενοι ἀπὸ ἀδυναμίας (πρόδρομον τῶν πρώτων συμπτωμάτων) νομίζουν ὅτι θύλου θεραπεύσει τὴν ἀδυναμίαν των ταύτην, (τὴν ὁποίαν ἀνάγουν εἰς ἄλλας τινὰς αἰτίας) λαμβάνοντες τῆς θαλάσσης τὰ λουτρά, δὲν κάμνουν ἄλλο εἰμὴ νὰ ταχύνωσι τὸ θλιβερὸν τέλος των. Ἐπειδὴ δὲ συχνοτάτη εἶναι εἰς τοὺς τόπους μας ἡ φθίσις, ἐκ τῆς ἀναπορεύτου αἰτίας τῶν πληθυσμένων πόλεων, τοῦ πολιτισμοῦ, τῶν ἐξέων καὶ ἐθῶν, καὶ τῆς ἀδιαφορίας πολλῶν ὑγειονομικῶν ἀρχῶν, διὰ τοῦτο καὶ μόνον πρέπει νὰ ἐπαγρυπνώμεν πολὺ λαμβάνοντες τὰ λουτρά, διὰ νὰ μὴν ὑποπέσωμεν εἰς μέγα καὶ ἀδιόρθωτον σφάλμα.

Καθεὶς γνωρίζει ὅτι δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἐμῆρῃ τις εἰς ἀκριβεστέρας ἐκθέσεις περὶ χρήσεως τῶν λουτρῶν εἰς Περιδικὸν φύλλον, διὰ περιορίζω ἐνταῦθα τὰς μικρὰς σκέψεις μου. Εὐτυχῆς δὲ ἂν ἠδυνήθην κ' ἐγὼ νὰ φανῶ χρήσιμος κατὰ τι εἰς τοὺς συμπολίτας μου.

Νικόλαος Ναρκῖκος.

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ἢ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ. Ἄρθρ. 4.

Ἡ εὐτυχία τοῦ ἀνθρώπου κυρίως συνίσταται εἰς τὸ νὰ εὐχαριστῇ τὰς χρείας καὶ τὰς ὀρέξεις του. Αἱ δὲ χρεῖαι καὶ αἱ ὀρέξεις αὗται κυρίως θεμελιῶνται εἰς ἀντικείμενα, ἢ κτήσις τῶν ὁποίων ἀποτελεῖ τὰ συνήθως λεγόμενα πλοῦτη. Ἐπομένως ὅσον ὁ ἄνθρωπος εἶναι πλοῦσιος, ἔχει καὶ μεγαλήτερα μέσα εὐτυχίας καὶ εὐζωίας.

Μὲ τὴν λέξιν πλοῦτη δὲν πρέπει νὰ ἐννοῶνται μόνον τὰ ὑλικά πράγματα, ὅσα δηλαδὴ ὁ ἄνθρωπος δύναται ν' ἀποκτήσῃ μεταβάλλων καὶ μετασχηματίζων, διὰ διαφόρων πράξεων, μέρη τινὰ τῆς ἕλης ἐξ ἧς σύγ-

κεῖται ἡ σφαῖρά μας, καὶ παράγων τὰ ὁποῖα κοινῶς καλεῦνται προϊόντα, ἀλλὰ δύναται νὰ συμπεριληφθῶσιν εἰς αὐτὴν καὶ τὰ γενικά τῆς φύσεως καλά, ὡς ὁ ἀήρ, τὸ ὕδωρ, τὸ φῶς, καὶ τὰ ὀλιγώτερον ὑλικά ἀντικείμενα, ὡς αἱ ιδεαὶ καὶ οἱ στοχασμοὶ βιβλίου τινός, καὶ ἡ διὰ τῆς σπουδῆς ἀποκτωμένη μίσησις κτλ.

Τὸ νὰ γνωρίξῃ τις πῶς ν' ἀποκτήσῃ πλοῦτη, καὶ νὰ τὰ μεταχειρίζηται μὲ τὸν ἐπωφελέστερον τρόπον διὰ νὰ γίνῃ εὐτυχῆς, καλεῖται ἡ πρέπει νὰ καλεῖται Οἰκονομία. Ἡ λέξις αὕτη ἐτυμολογικῶς σημαίνει τὴν διάταξιν τοῦ οἴκου. Ἐκτεινον τὴν οἰκογένειαν, καὶ ἀντὶ ἐνός οἴκου λάβε μίαν πόλιν, ἐν ἔθνος, ὀλόκληρον τέλος τὴν ἀνθρωπότητα, καὶ ἡ οἰκιακὴ οἰκονομία γίνε-ται ἀμίσως Πολιτικὴ ἢ Κοινωνικὴ Οἰκονομία.

Ἡ εὐτυχία τοῦ ἀνθρώπου κυρίως ἔχει δύο ὅρια. Ἡ βάρβαρος κατάστασις ἀγρίων φυλῶν τῆς Παπαουσίας καὶ τῆς νέας Ὀλλανδίας ἀποτελεῖ τὸ ἐν, καὶ ἡ παρὰ τῶν φιλοσόφων ὄνειροπολουμένη ἰδανικὴ κατάστασις, τὸ ἄλλο. Ἀφίνοντες κατὰ μέρος τὰς φιλανθρωποῦς τῶν σοφῶν δοξασίας, καὶ ὅσα περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου ἔγραψαν, δὲν δυνάμεθα νὰ μὴν ὁμολογήσωμεν ὅτι ὑπάρχει κλίμαξ τις βαθμηδὸν προχωροῦσα ἀπὸ τῆς ἀγρίας καταστάσεως μέχρι τῆς ἀκροτάτης εὐδαιμονίας, καὶ ὅτι καὶ οἱ ἄνθρωποι ἠδύναντο νὰ φθάσωσι τὴν σήμερον εἰς ἐτι ἀνωτέραν παρ' ὅ,τι εἶναι κατάστασιν, διὰ μέσων οὐχὶ τοσοῦτον δυσκολοκατορθώτων, καὶ τῶν ὁποίων μέρος ἐφαντάσθησαν νὰ ἐκπληρώσωσιν οἱ φιλανθρωπότεροι ἡγεμόνες τοῦ κόσμου, ἂν καὶ αἱ περιστάσεις των δὲν τοὺς ἐσυγχώρησαν. — Ἄς φαντασθῶμεν ὅτι αἱ τέχνη, αἱ ἐπιτημαὶ καὶ ἡ φιλοπονία ἤθελον συνενωθῆναι, καὶ ὅλος ὁ κόσμος ἤθελε δυνήθῃν ν' ἀπολαύσῃ τὰ ἀγαθὰ τῶν νεωτέρων ἐφευρέσεων. Δὲν εἶναι ἀδύνατον νὰ πληθύνω-μεν τὴν Ἀμερικὴν, τὴν Ἀφρικὴν καὶ Ὠκεανίαν, νὰ κόψωμεν τοὺς ἰσθμοὺς τοῦ Σοιῆξ καὶ τῆς Πανάμας, νὰ συνδέσωμεν τὰς κυριώτερας πόλεις τῶν πέντε μερῶν

τοῦ κόσμου διὰ τῶν ἀτμοπλοίων, τῶν σιδηροδρόμων, τῶν διωρύγων καὶ τῶν τηλεγράφων. Τούτων δὲ γινομένων, ὁ πληθυσμὸς τοῦ κόσμου καὶ ἡ παγκόσμιος εἰρήνη ἤθελεν εἰσδαί τὸ ἄμεσον καὶ ἀναγκαῖον παρεπόμενον. Εὐθύς ἤθελον πίσει τὰ περιφράγματα καὶ προσκόμματα ἅτινα μᾶς περιορίζουσιν ἤδη. Ὅλα μας τὰ ἔργα ἤθελον λαμβάνει τὴν φυσικὴν αὐτῶν ῥοπὴν. Ἐκαστος τόπος ἠδύνατο νὰ μεταλλάτῃ εὐκολώτερον μὲ τὰ ἐξωτερικὰ προϊόντα ὅσα ἡ θέσις του καὶ τὸ εἰδικὸν τῶν κατοίκων του πνεῦμα συγχωροῦσι νὰ δόσῃ εὐθηνότερα ἢ ἀκριβώτερα. Τὸ ἐμπόριον ἤθελον εὐκολυνθῆν μεγάλως διὰ τῆς βελτιώσεως τῶν μέσων τῆς μεταφορᾶς, ὡς καὶ τὰ ἄλλα ἔργα. Αἱ προλήψεις, τὰ ἤθη καὶ τὰ ἔθιμα τῶν ἐθνῶν ἤθελον βελτιωθῆν διὰ τῆς ἐπιμιξίας. Κεντρικὸν συνέδριον ἤθελε προσδρεύειν εἰς τὰς κυβερνήσεις, εἰς τὸ ὅποιον ἀπ' ὅλα τὰ μέρη τῆς γῆς ἤθελον ἔρχεσθαι οἱ ἀντιπρόσωποι. Αἱ διατάξεις αὐτοῦ ἤθελον φθάνειν εὐκόλως εἰς τὰ πέρατα τῆς γῆς· ὁλόκληρος ὁ κόσμος τότε δὲν ἤθελον ἀποτελεῖν εἰμὴ μίαν οἰκογένειαν λαῶν συνηνωμένων διὰ τὴν κοινὴν καλλιέργειαν τῆς γῆς· καὶ ἂν κατανηθώμεν εἰς λεπτομερέστερα, φανταζόμενοι τοσοῦτον προχωρημένον πολιτισμὸν, δυνάμεθα ν' ἀμφιβάλλωμεν ὅτι τὰ μὲν προϊόντα τῆς γῆς ἤθελον διαμοιράζεσθαι ἐπίσης μεταξὺ τῶν καλλιεργητῶν αὐτῆς, αἱ δὲ τέχναι καὶ ἐπιστήμαι ἤθελον προσδεύει πολὺ ταχύτερον, καὶ ἐπεκτείνεσθαι εἰς ὅλας σχεδὸν τὰς κλάσεις τῆς κοινωνίας κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον; Φανταζόμενοι ὅτι κοινωνικὴ πρόνοια, εἰκὼν αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῆς γῆς, ἤθελον ἐπαγρυπνεῖν εἰς τὴν τύχην ὄλων τῶν τόπων, ὄλων τῶν ἀνθρώπων, πῶς δὲν ἠδύλομεν πεισθῆν ὅτι ἤθελον ἐλλείψει τέλος ἢ φρικτὴ καὶ ἐλεεινὴ δυστυχία καὶ ἀθλιότης, διότι εἰς ἕκαστον ἤθελον ὑπάρχειν ἡ μεγαλύτερα ἐξασφάλησις! εἰς τὴν παιδικὴν ἡλικίαν—ἡ ἀρμοδιώτερα ἀνατροφή πρὸς ἀνάπτυξιν τῶν σωματικῶν καὶ νοητικῶν του δυνάμεων, εἰς τὴν ἀνδρικὴν—ἔργον ἀνάλογον μὲ τὴν ἀξιοτήτά του

καὶ ἀνταμοιβὴ ἀνάλογος αὐτῆς· εἰς δὲ τὴν γερουτικὴν τελευταῖον—καταρτίων καὶ ἀνακούφισις τῶν δεινῶν τοῦ γῆρατος. Ἄλλ' ἀφίνοντες ἤδη τὴν πύξιν ταύτην ἣτις εἶναι πολλὰ μακρὰν ἀκόμη τῆς ἀνθρωπότητος, ἐρχόμεθα ν' ἀναπτύξωμεν μόνον τὴν ὑπάρχουσαν ἤδη κατάστασιν μας, καὶ ποίας βελτιώσεις δυνάμεθα νὰ ἐπιφύρωμεν εἰς αὐτὴν, καὶ ἐν ἐνὶ λόγῳ νὰ ἐξετάσωμεν πῶς γεννῶνται, διαδίδονται καὶ δαπανῶνται τὰ πλοῦτη, πῶς οφείλομεν νὰ διοργανίσωμεν τὴν κοινωνίαν μας ὥστε νὰ λάβωμεν τὸ οὐσιωδέστερον μέρος τῶν φυσικῶν, διανοητικῶν καὶ ἠθικῶν αὐτῆς δυνάμεων, τὸ ὅποιον εἶναι τὸ κυριώτερον ἔργον τῆς πολιτικῆς Οἰκονομίας.

ΠΟΙΗΣΕΙΣ.

ΤΑ ΕΡΕΠΙΑ ΤΗΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ.

Ἐξύπνησα... Καὶ ἄπορον τὸ βλέμμα ἀνατείνω,,
 Φλόγας πυρὸς ὀρητικοῦς τὸ περίξ διακρίνω!
 Κατὰ τῆς Σμύρνης τῆς καλῆς μὴ χορτασθεῖς ἀκόμα,
 Ὁ Ἀϊόλος, ὡς φαίνεται, φθόνου νὰ ρίπτῃ ὄμμα,
 Μὲ τὸν Βορρᾶν ἤδη ζητεῖ αὐτὴν νὰ ἐκδικήσῃ...
 Ὁ δὲ, μὲ λύσαν τρομερὰν χωρὶς νὰ σταματήσῃ
 Ὅρμα κατασπαραγμάτων,
 Ἄνοιγμ' ἀφίνων ὅπισθεν ἐλεεινῶν μνημάτων.

Πικρὸν—πικρὸν τὸ θάμα—Ὁ εἰς γεγυμνωμένους
 Ἐξήρχετο τοῦ οἴκου του... Ὁδὲ ἐκπεπληγμένος,
 Ὡς ὁ Ἰώβ ἰστάμενος ἀντίκρυ τῆς οἰκίας,
 Ἐστέναζε μὲ ἐμπλεα ὄμματα μετανοίας.
 Ὁ δὲ εἰς τὰς ἀγκάλας του κρατῶν τὰ νεογνά του,
 Ἦγνύει ποῦ τὸν ἔφερον μόνον τὰ βήματά του.

Παντοῦ βοή, ὀδύνη,

Ἐδῶ φωναί, ἐκεῖ κραυγαί, ὀλουγμοὶ καὶ θρήνοι...

Ἐστέναξα, καὶ ἐκλαυσα, καὶ εἶπα,, Δυστυχία!
Σμύρνα, φιλότατη μου πατρίς, δύστηνε καὶ ἀθλία!
Νύμφη ὠραίας καλλονῆς, ἐξόχου, θαυμασίας.
Σμύρνα, ΚΑΛΛΙΣΤΗ ΑΠΑΣΩΝ, τὸ ὄμμα τῆς Ἀσίας.
Τόσον καλὴ εἶθ' ἐκπαλαι μὴν ἦσο καὶ ὠραία,
Ἦ καὶ τώρα κἂν νὰ ἦσο μᾶλλον ἰσχυρὰ καὶ νέα.
Ἦ τὸ βάσκανον τὸ ὄμμα
Μὴ σὲ ἔκαμνεν ὁμοίαν μὲ τὸ μαῦρον συγχρὰ χῶμα.

Κ' ἐπέβλεφα ... Μὲ κόμην τῆς Ἰδα ἐκπεπλεγμένην
Μίαν σεπτὴν πρεσβύτιδα, τρέχουσαν, πλανωμένην.
Τρέμουσαν... ὀλολύζουσαν... Καὶ διόδον ζητούσαν
Ἀπὸ τὰς φλόγας καὶ τὸ πῦρ τριγυρισμένην οὔσαν.
Καὶ ἤκουσα τοὺς ὀδυρμούς, ὡσάν τῆς ὠδινούσης
Τῆς πρωτοτόκου γυναικὸς, ἔλεινως θρηνούσης
Ἄ! Σπεύσατε, τρεχάτε—
Ὡ τέκνα μου! ὦ φίλτατα! ἄ! καίομαι— ἐλάτε!—

Καὶ ἔτρεξαν... πλὴν μάταια... Θεέ μου... δυστυχία!
Μία μητέρα γηραιά σεπτὴ καὶ σεβασμία
Σ' τὰς φλόγας παραδίδεται— καίεται... ὦ τί πόνος! !
Σπαράσσει... Καὶ τὸ ὄμμα του σ' αὐτὴν ρίψας ὀφθόνος
Υπάγει τρόπαια ζητῶν κ' ἄλλου ἴσως νὰ στήσῃ—
Ὡ συμφορά! τίς δύναται τὴν λύπην νὰ κρατήσῃ.
Υπάγει ἡ Σχολή μας.
Τῆς Σμύρνης μας τὸ καύχημα, μήτηρ ἡ σεβαστή μας!

Τὸ ἐπ' ἐμὲ, ἀναισθητῶ... παραλαλῶ... ναρκοῦμαι...
Νιόβη εἰς τὴν θέαν τῆς γίγνομαι καὶ λιθοῦμαι.
Μόν' ἡ φωνὴ μ' ἀσύντριπτος εἰς τοῦ βράχου τῆς τοὺς λίθους,
Ὄρηνώδη ἤχον ἐρρήξεν ἀνάμεσον τοῦ πλήθους.
Ἐρείπια! ... εἰρείπια! ... Τὰ ἱερὰ ἐδάφη
Ὅπου πασένας ἐξ ἡμῶν Σμυρναῖοι ἀνετράφη!

Καὶ ἔρριψα τὸ βλέμμα,
Ἦρρώθησαν αἱ τρίχες μου, ἐπάγωσε τὸ αἷμα....

Μία σκιά περίλυπος μ' ἐφάνη πλανωμένη
Οὔσα περὶ τὴν κλίμακα συχνάκις ἐστραμμένη.
Ἦτον ὁ κτίτωρ τῆς Σχολῆς, ὁ Χῖος Παντολέων,
Κατηφειασμένος, ἔντρομος, περίλυπος καὶ κλαίων.
Θεέ! εὐθύς ἀνέκραξα βρέχων αὐτοῦ τὰς χεῖρας,
Ὁ προστατεύσας τὰ πτωχὰ, τὰ ὄρφανὰ, τὰς χήρας.
Τῆς Σμύρνης εὐεργέτα,
Ἐφορε τοῦ Ἀπόλλωνος! Ἐλλήνων μουσηγέτα...

Ὡ τῆς παιδείας πρόμαχε! Σὲ πάλαι οἱ γονεῖς μας
Ἦμνησαν καὶ ἐκθείασαν, Ἐσοῦ καὶ ὁ καθεὶς μας
Εἰς στήλας ἀπὸ σάπφειρον τὰς τῆς Ἀθανασίας
Ἐχάραξε τὴν μνήμην σου ἐν μέσῳ τῆς καρδίας.
Ὡς εἶπα... Κ' ἐνῶ ἤθελα ν' ἀκολουθῆσω ἔτι,
Μὴ, κράζει, μὲ ἀναπολεῖς τὰ παλαιὰ μου ἔτη.
(Κ' εὐθύς τὰ δάκρυά του,
Σ' τὰ κοιλωμένα καὶ ὠχρὰ ἔρρευσαν βλέφαρά του).

Λυποῦμ' ὅτι ἐστάθηκα εἰς ἐποχὴν ἀθλίαν,
Καθ' ἣν τὰ φῶτα εἰς μικρὰν εὐρίσκοντ' ἠλικίαν.
Ἄν ἤμην τώρα ἐβλεπες τί ἤθελα ποιήσει,
Πόσα μεγάλα πράγματα ἤθελα σᾶς συστήσει.
Πλὴν κ' οὕτω... (Καὶ ἐσπῶγγιζε τὰ δάκρυα ὁ γέρον.
Τὰ βλέμματα εἰς τὸ κτίριον τὸ κεκαυμένον φέρων)
Πλὴν κ' οὕτω— τὴν ἐλπίδα
Καθ' ὅλον τὸν αἰῶνά μου περατουμένην Ἰδα.

Πόσον τῶντι ἔχαιρε πολλάκις ἡ ψυχὴ μου
Ὅσάκις ἡ περίβλεπτος αὐτὴ μικρὰ Σχολὴ μου
Ἐκ φιλοκάλου ἔγεμε κ' ἐνδόξου Νεολαίας,
Φερούσης τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῶν Μουσῶν σημαίας.
Ἦ δὲ σκιά μου πάντοτε πολλάκις ἐρχομένη,
Κ' εἰς δάκρυα θερμότερα συχνάκις βρεχόμενη.

Ἡλόγει μὲ ἐπαίνους

Τὴν Σμύρναν, ὡς ὑραίσιμα καὶ καύχημα τοῦ γένους.

Πλὴν τώρα... (Κ' ἀνεσπόγγισε τὰ δάκρυα ὁ γέρον,
Τὰ βλέμματα εἰς τὸ κτίριον τὸ κεκαυμένον φέρον)
'Αλλὰ μὴν ἀπελπίζεσαι... Ζοῦν ἔτι πατριῶται
Καὶ ἐν τῇ Σμύρνῃ κα' ἄλλοι παιδείας διασῶται.
Εἰς πλείστους ν οἱ εἰς της βλαστοὺς ἐμπόρους της ἐλπίζω,
Καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς λόγους μου κ' ἐλπίδας μου βασιζώ.

Πρὸ πάντων ὅμως χαίρω,

Κ' εἰς τὸν Παυλακὴν Ὅμηρον τὴν ψῆφον πρῶτον φέρω.

Ἡ εὐγενὴς αὐτῆ ψυχῆ δὲν θέλει ὑπομείνει
Ἐρημον τὸ Σχολεῖόν μου πολλὸν καιρὸν νὰ μείνη·
Ὅμοίους του θεὸ νὰ εὐρῆ ὅπου καὶ ἂν γυρίσῃ
ΛΙΘΟΚΤΙΣΤΟΝ κ' ἐυρύχωρον αὐτὸ θέλει συστήσει,
Καὶ τοῦ δεκάτου ἄξιον κ' ἐνάτου σας αἰῶνος
Ἐφάμιλλον μὲ τὰ λοιπὰ ἐν μέσω τοῦ ἀγῶνος.

Εἶπε... καὶ δὲν τὸν ἴδον...

Ἐγεινεν ἄφαντος εὐθύς... Ἴδου καιρὸς ἐλπίδων

Σμυρναῖοι! ἵνα σπεύσητε, καιρὸς νὰ δοξασθῆτε·
Προβῆτε εἰς τὸ στάδιον, ὅπου θεὰ λαμπρυνθῆτε,
Ἦτο γραμμένον φαίνεται Σχολῆς τὸ πεπωμένον
Νὰ λάβῃ πόρους σταθεροὺς. Ναί, ἦτον εἰμαρμένον
Ὅλων τῶν π' εἰς της μερῶν νὰ ἦναι ἀνωτέρα.
Ναί, νὰ κτισθῇ, ναί, νὰ γενῆ λαμπρὰ κ' ὑραιότερα.

Κ' ἐν γένει τῶν ἐπαίνων

Ἀξία καὶ τοῦ θαυμασμοῦ ὁμογενῶν καὶ ξένων.

Σ. Ἀποτεινόμεθα κατ' ὄνομα εἰς τὸν κ. Π. Ὅμηρον [μὴ πιστεύοντες ὅτι θέλομεν βλάψει τὴν μετριοφροσύνην του], διότι εἰς τὰ βέβαια ὅτι, καθὼς πρῶτος (μὲ τοὺς περὶ αὐτὸν) συνέλαβε τὴν ἰδίαν τῆς γυγιμένης συνδρομῆς διὰ τὴν κατὰ τὸν Ἰουλ. περκαίαν, οὕτω δὲν θέλει ἀδιαφορήσει ν' ἀναλάβῃ αὐτὸς τὴν φροντίδα καὶ ἐπιμελομένηται τοῦ μικροῦ μὲν πλὴν ἐπιπότου τούτου ἔργου. Βοηθοί, συνεργάται καὶ συνδρομηταὶ δὲν ἀμφισβάλουμεν ὅτι θέλουσιν εὐρεθῆν ἀπεροὶ ἐκ τῶν φιλομαθῶν ἐμπόρων, καὶ εἰ

ὄλων ἐν γένει τῶν συμπολιτῶν μας. Οἱ Σμυρναῖοι καὶ πάσαι καὶ εὖν περιφημοὶ πρὸ πάντων διὰ τὴν εἰς τὰ καλά κλίσιν των, ἐγνώρισαν ἤδη πραγματικῶς καὶ τὴν ἀνάγκην τῆς δημοσίου των ἐκπαίδευσως, καὶ ἠσθάνθησαν ὅτι δὲν προκείται πλέον λόγος περὶ κτίριον ἄπλως, τὸ ὕψιστον εἶναι τὸ ευκολώτερον πάντων, ἀλλὰ, σιμὰ τοῦτου, περὶ συστάσεως Γυμνασίου εἰς τὰ τέκνα των, διὰ πόρων σταθερῶν καὶ μονίμων, καὶ διὰ τῆς εἰσαζέουσας καὶ διδασκαλίας πολλῶν ἄλλων ἀναγκαιοτάτων μαθημάτων, ἢ, ἰσως ἢ τύχῃ θέλει φανῆν, ὅτι ἀνέλαβε πλείοτέραν ἀπὸ ἡμῶν πρόνοιαν. Ἀνάγκη δὲ νὰ συστηθῇ ταυτοχρόνως καὶ ἡ ἐκ τῶν λογικωτέρων τῆς πόλεως μας ἐπιτροπῆ, (προεδρευομένη παρὰ τοῦ Σχολάρχου) ἥτις θέλει δώσει τὸν μέλλοντα διοργανισμὸν καὶ τὸ σχέδιον περὶ τοῦ νέου καταστήματος. Ἐπειδὴ δὲ καὶ ἡ στιγμιαία ἀκρόη ἀναβολὴ κατὰ τὴν περιστάσιν ταύτην εἶναι βλαπτικωτάτη, προτρέψομεν τοὺς κ. κ. Ἐφόρους τῆς Σχολῆς, οἵτινες ἀρχετὰ τεκμήρια ἔδειξαν μέχρι τοῦδε τῆς φιλομαθείας των, νὰ συνεργήσωσι μετὰ τῶν λοιπῶν ἐν γένει συμπολιτῶν μας τὴν ταχύτεραν τοῦ ἔργου ἀποπεράτωσιν, καθ' ὅσον μάλιστα ευκολώτερον τώρα παρ' ἄλλοτε δύναται νὰ κινήσωσι τὴν συμπεριερίαν ὄλων.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

Ο ΜΥΘΟΣ ΤΩΝ ΕΠΤΑ ΣΟΦΩΝ.

Κατὰ τὸν παλαιὸν καιρὸν οἱ ἑπτὰ σοφοὶ τῆς Ἑλλάδος συναντηθέντες εἰς τὰς Ἀθήνας ἔκαμαν διαφόρους προτάσεις περὶ τοῦ τί ἦτο τὸ μεγαλύτερον καὶ αξιοθαυματοστότερον εἰς τὴν Δημιουργίαν ἔργον. Εἷς ἐξ αὐτῶν ἀπέδειξε διὰ διαφορῶν τοῦ ἐπιχειρημάτων, ὅτι οὐδὲν ἕτερον εἶναι τοσοῦτον θαυμάσιον ὅσον τὰ οὐράνια σώματα, καὶ ἐξήγησεν εἰς αὐτοὺς τὰς γνώμας τινῶν ἀστρονόμων περὶ τῶν πλανητῶν, προσθέσας, σιμὰ εἰς τὰ ἄλλα, ὅτι ἦσαν καὶ αὐτοὶ ὡς ἡ γῆ μας, καὶ ὅτι εἶχον καὶ ἐκεῖνοι φυτὰ καὶ ζῶα. Ἐξαρθέντες ἀπὸ τὴν ἰδέαν ταύτην οἱ ἑπτὰ σοφοί, ἀμέσως ἀπεφάσισαν νὰ ἰκετεύσωσι τὸν Δία, ὥστε νὰ τοὺς συγχωρήσῃ τοῦλάχιστον νὰ περιηγηθῶσιν εἰς τὴν Σελήνην, καὶ νὰ μείνωσιν ἐκεῖ τρεῖς ἡμέρας, διὰ νὰ ἴδωσι τὰ θαυμάσια τοῦ τό-

που εκείνου, και να περιγράψωσιν αὐτὰ, ἐπανελθόντες εἰς τὸν κόσμον. Ὁ Ζεὺς συγκατανεύσας εἰς τὴν αἴτησιν αὐτῶν, χάριν τῆς μεγάλης καὶ σπανίας σοφίας των, τοὺς διέταξε νὰ συναθροισθῶσιν ἐφ' ὑψηλοῦ τινὸς ὄρους ἐνθα κυανόχρους νεφέλη ἤθελεν εἰσθαί εἰτοιμος νὰ τοὺς ὀδηγήσῃ ἐκεῖσε. Παρέλαβον δὲ μεθ' ἑαυτῶν οἱ Σοφοὶ οὗτοι καὶ ἄλλους τινὰς εἰδήμονας ἀνδρας, ὥστε συμβουλεύόμενοι καὶ παρ' αὐτῶν νὰ δυνηθῶσι νὰ περιγράψωσι καὶ τὰ μικρότερα τῆς χώρας ἐκείνης ἀντικείμενα. Τελευταῖον δὲ ἐφθασαν εἰς τὴν Σελήνην, ἐνθα ἀμέσως ἴδον λαμπρὸν καὶ μεγαλοπρεπῆ οἶκον πρὸς ὑποδοχὴν αὐτῶν. Κεκοπιακότες ὁμως ἐκ τῆς μακρᾶς ὁδοιπορίας, ἐμειναν ἕκαστος περικλειστος εἰς ἴδιον θάλαμον μέχρι τῆς μεσημβρίας, καὶ τὸ ἐπιλοιπὸν τῆς ἡμέρας, χαίροντες μᾶλλον διὰ τὴν τοσοῦτον πολῦτιμον συναναστροφὴν των, ἐξώδευσαν εἰς διαφόρων εἰδῶν συνομιλίας, ὥστε ἐλησμονήθη δι' ἐκείνην τὴν ἡμέραν ὁ σκοπός των. Ἄλλο δὲ δὲν ἔκαμναν εἰμὴ μόνον νὰ ἴδωσιν ἐκ τῶν θυρίδων ὠραίαν καὶ μεγάλην γῆν, μ' εὐώδη ἄνθη καὶ πράσινα χόρτα κεκοσμημένην, καὶ ν' ἀκούσῃσι γλυκεῖς καὶ μελωδικούς τῶν πτηνῶν ἤχους. Τὴν δευτέραν ἡμέραν ἐσηκώθησαν πολλὰ ἐνωρὶς διὰ ν' ἀρχίσῃσι τὰς παρατηρήσεις των κατὰ τύχην ὁμως, ἐνῶ ἐξῆλθον ὀλίγα τινὰ βήματα τοῦ οἴκου των, κομφαί τινες γυναῖκες ὑπερέξαισίου καλλονῆς, φωνάζασαι αὐτοὺς, τοὺς ἐσυμβούλευσαν ὅτι ἦτο καλλήτερον νὰ λάβωσιν ὀλίγην ἀναφυγὴν παρ' αὐταῖς, καὶ ἀκολούθως νὰ ἐπιχειρισθῶσι τὸ μέγα καὶ δεινὸν αὐτῶν ἐπιχείρημα. Τὸ μεγαλοπρεπὲς καὶ εὐφρόσυνον συμπόσιον, οἱ πολυδάπανοι οἶνοι, καὶ ἡ ὠραιότης τῶν γυναικῶν τούτων ὑπερίχυσαν εἰς τὴν ἀπόφασιν τῶν ξένων ἢ Μουσικῆ ἀμέσως ἐσῆχθη, καὶ αἱ νεώτεραι ἤρχισαν νὰ τραγωδῶσιν ἦτο γενικὴ χαρὰ καὶ εὐρροσύνη, ὥστε ὅλη ἡ ἡμέρα ἐφαίνετο ἀφιερωμένη εἰς τὴν εὐωχίαν καὶ τὸν γέλωτα. Τινὲς ἐκ τῶν γειτόνων ὁμως φρονήσαντες τὴν εὐτυχίαν των ταύτην, ὥρμησαν ἀπροσδοκῆτως

κατ' αὐτῶν μετὰ τῶν ὄπλων. Οἱ Σοφοὶ μὲ κόπον ἠδυνήθησαν νὰ σωθῶσιν, ἀλλὰ, καὶ θέλοντες νὰ ἀνταμείψωσι τὰς νέας αὐτῶν φίλας, ἀπεφάσισαν τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν νὰ ἐγκαλέσωσιν ἐνώπιον τῶν δικαστῶν τοὺς ἀχρεῖους ἐκείνους παραξίας τῆς ἡσυχίας των. Τὴν τρίτην ἡμέραν ἤρχισεν ἡ δίκη, καὶ μέχρις οὗ νὰ θεωρηθῇ μ' ὅλα τὰ παρεπόμενά της, ἐτελείωσε καὶ ἡ ἡμέρα, καὶ ἐνταυτῷ καὶ ἡ διορία τὴν ὅποιαν ὁ Ζεὺς χαριζόμενος εἶχε δόσειν εἰς τοὺς ἐπτὰ Σοφούς. Ὅτε ἐπέστρεψαν οἱ Σοφοὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἅπαν τὸ πλῆθος συνήχθη πανταχόθεν, περιεργον νὰ μάθῃ τὰ τῆς νέας ὁδοιπορίας, καὶ ν' ἀκούσῃ τὰ θαυμάσια τῆς Σελήνης, ἀλλ' ὅσα μόνον ἠδυνήθησαν νὰ εἰπωσιν εἰς αὐτοὺς, διότι καὶ ταῦτα μόνον ἐγνωρίζον, ἦσαν ὅτι ἡ γῆ ἦτο κεκαλυμμένη με χόρτα καὶ ἄνθη, ὅτι τὰ πτηνὰ ἐκελάδουν μελωδικῶς εἰς τὰ δένδρα, καὶ τὰ τοιαῦτα ποῖα ὁμως ἦτον ἡ φύσις τῶν ἀνθῶν ἅτινα ἴδον, ἢ τῶν πτηνῶν ἅτινα ἤκουσαν, γενικῶς ἠγνόουν. Καὶ τοῦτο τοὺς ἐπέφερε τὸν γενικὸν περιγέλωλ καὶ τὴν καταφρόνησιν.

Ὁ μῦθος οὗτος ἐφαρμόζεται ἀξιόλογα εἰς ὅλον τὸ ἀνθρώπινον γένος.— Εἰς τὴν νεανικὴν ἡμῶν ἡλικίαν εἰμεθα διόλου ἀνίκανοι νὰ ἐξετάσωμεν τὰ μέγала περὶ ἡμᾶς ἀντικείμενα· ὅλη ἡ ἐποχὴ μας αὕτη χάνεται εἰς τὴν ἀδυναμίαν, τὴν ὀκνηρίαν τὴν πολυτέλειαν τὴν διάχυσιν, καὶ παρέρχεται ὡς ἐφήμερον ἄνθος. Εἰς τὴν ἀνδρικὴν ἡλικίαν εἰμεθα ὀλίγον καλλήτεροι, ἀλλ' ἐμβαίνοντες εἰς τὴν ζωὴν, παραδιδόμενοι εἰς τὰ πράγματα τοῦ κόσμου, καὶ καταβαρυνόμενοι ἀπὸ φροντίδας, ὑποθέσεις, ἀνησυχίας, παραχᾶς, περῶμεν καὶ αὐτὴν τὴν ἐποχὴν, χωρὶς κἂν νὰ συλλογισθῶμεν ὅτι ἐπ' ἔρασε. Φθάνει καὶ ἡ γεροντικὴ ἡλικία, ἥτις παρέρχεται καὶ αὕτη μετὰ πολλῶν μόχθων καὶ κόπων. Καὶ οὕτως ἐπεράσαμεν τὸν κόσμον, χωρὶς μόλις νὰ ρίψωμεν οὔτε ἐν βλέμμα εἰς τὰ ἀξιοθαύμαστα ἔργα τοῦ Δημιουργοῦ μας, καὶ, πολλάκις χωρὶς νὰ παρατηρήσωμεν κατὰ χρέος τὸ τέλος καὶ τὸν σκοπὸν διὰ τὸν ὅποιον ἤλθομεν εἰς τὸν

κόσμον. Τοιαύτη εἶναι, ἄνευ μικρᾶς τινος ἐξαιρέσεως, ἡ ζωὴ ὅλων τῶν ἀνθρώπων. Κάνεις βέβαια δὲν δύναται νὰ ὑπεκφύγη, τὸ νὰ παρατηρήσῃ τὰ περὶ αὐτὸν θαυμάσια καὶ ἐξαισία ἔργα. "Οἱοὶ ἐπαρατήρησαν ἀναμφιβόλως τὴν εἰάρεστον γλωρότητα τῶν ἀγρῶν καὶ πεδιάδων, τὴν κομψότητα τῶν ἀνθῶν, καὶ τὸ μελωδικὸν κελᾶδημα τῶν πτηνῶν· ὀλίγοι ὁμῶς λαμβάνουσι τὸν κόπον τοῦ νὰ προβῶσιν ἐν βῆμα ἐπὶ πλεόν, καὶ νὰ θελήσωσι νὰ ἐξετάσωσι τὴν φύσιν τῶν θαυμασίων τούτων ἔργων τῆς θείας Παντοδυναμίας.

ΔΙΑΦΟΡΟΙ ΓΝΩΜΑΙ.

Αἱ κακίαι τὰς ὁποίας πράττομεν δὲν μᾶς προξενοῦσι τοσοῦτον μῖσος καὶ καταδρομὴν, ὅσον τὰ προτερήματά μας.— Ἡ δύναμις μας εἶναι ἀνωτέρα τῆς θελήσεώς μας· πλὴν διὰ τὴν ἀθωώσωμεν τὸν ἑαυτὸν μας, πολλάκις φανταζόμεθα ὅτι τὰ πράγματα εἶναι ἀδύνατα.— Ἄν δὲν εἶχομεν ἡμεῖς οἱ ἴδιοι ἐλαττώματα, δὲν ἠθέλαμεν αἰσθάνεσθαι τοσαύτην ἡδονὴν εἰς τὸ νὰ παρατηρῶμεν τὰ ἐλαττώματα τῶν ἄλλων.— Τὸ κέρδος ἄλλους μὲν τυφλῶνει, ἄλλων δὲ ἀνοίγει τὰ ὀμμάτια.— Ὁλοσ ὁ κόσμος παραπονεῖται διὰ τὸ μνημονικόν του, κάνεις ὁμῶς δὲν παραπονεῖται διὰ τὴν κρίσιν του.— Καθεὶς ἐπαινεῖ τὴν καρδίαν του, κάνεις ὁμῶς δὲν τολμᾷ [παρεκτὸς τοῦ ἡλιθίου] νὰ ἐπαινέσῃ τὸ πνεῦμά του.

[Φρ. Δ. Ρούχεφ]

--Ὁ Σενέκας ἐσυνείδιζε νὰ λέγῃ ὅτι ὁ ταῦρος χορταίνει εἰς μικρὸν λειβάδιον, ἐν δάσος ἐξαρκεῖ εἰς τὴν βοσκὴν πολλῶν Ἐλεφάντων, ἀλλ' οὔτε ἡ γῆ οὔτε ἡ θάλασσα δύναται νὰ χορτάσωσι τὸν φιλόδοξον καὶ πλεονέκτην ἄνθρωπον.

— Καθὼς τὸ δένδρον, ὅσον γεμίζει ἀπὸ καρπῶν, τοσοῦτον κλίνει τὴν κορυφὴν εἰς τὰ κάτω, παρόμοια καὶ ὁ ἄνθρωπος ὀφείλει ὅσον πλειοτέρα γνώσεις ἀποκτᾷ, τοσοῦτον μᾶλλον νὰ ταπεινῶνται καὶ νὰ συναισθάνηται τὴν ἀδυναμίαν του. Μεγαλῆτερον τεκμήριον τῆς δοκησιοσοφίας καὶ ἡμιμαθείας τινὸς δὲν ὑπάρχει ἄλλο ρὰ τὴν ὑπό. ἀν κάμνει ἐπίδειξιν τῶν γνώσεών του.

☞ Κατὰ ἀκούσιον παραδρομὴν τοῦ τυπωτοῦ εἰς τινὰ ἀντίτυπα συνέβησαν εἰς τὴν 201 Σελ. παροράματά τινα. Στιχ. 4 γρ. ὑποβάσιον στιχ 5 γρ. κάτωθεν μέρος, εἰς τὸ μεσαίον Στιχ. 12 γρ. *grise* καὶ τὴν κορωνίδα. Σελ. 204 στιχ. 9 γρ. ἀναβαίνων.